

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akbalık

Kasım Gülek, Ay'da kendine
yer ayırttı. — Gazeteler —

Politika canbazı !

herkes mutabık...

Evet, Vita'nın üstünlüğünde herkes mutabık...

Bugün ev hanımları, yılların tecrübesinden sonra, Vita'ya gözü kapalı itimat ediyorlar.

Biliyorlar ki, Vita ile yaptıkları yemekler nefis, ve aynı zamanda hafif olur, zira Vita kendiliğinden hazmedilir. Biliyorlar ki, Vita sıhhat demektir. Bunun içindir ki, Vita bugün her Türk mutfağının demirbaşı haline gelmiştir.

GRAFIKA V 6710

Vita yemeğin lezzeti midenin dostudur

Fabrikadan mutfağınıza giren Vita, iyi bir ayçiçeği mahsulünün üstün neticesidir.

Vita, parlak bir güneşte olgunlaşmış ayçiçeğinin bütün enerji ve vitaminlerini mutfağınıza getirir.

Yemeklerinizde Vita kullandığınız zaman, onlara biraz da sıhhat katıyorsunuz. ... zira Vita % yüz saf nebatî yağlarla hazırlanmaktadır.

Bu yağlar gerek imalattan önce, gerekse imalat safhasında, son derece titiz ve devamlı kalite kontrollerine tabi tutulmakta, en ufak bir kalite düşüklüğüne müsaade edilmemektedir.

Vita, modern tesislerde, en sıhhi şartlar altında kat'iyen el değmeden hazırlanıp ambalajlanmaktadır.

Bu itina sayesinde, tarlasından koparılan ayçiçeği, üstün kaliteli ve son derece sıhhi bir nebatî marga-rin olarak mutfağınıza girmektedir.

(İlancılık : 985 - 17)

AKBABA

Yıl: 47 Cilt: 16 Sayı: 6 • Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ • 29 Ocak 1969

LEKELİ

LEKE, korkutucu bir şeydir, İnsan hayatta lekelenmek istemez. Elbisesine yemek damlası:

- Eyvah elbisem lekелendi...
- Dikkat etsene biraz!

Yağ lekesi, mürekkep lekesi, kan lekesi, şeftali lekesi, zift lekesi, vişne lekesi yanında bir de namus lekesi vardır ki büsbütün kötüdür. Yağ lekesi, mürekkep lekesi çıkar; hattâ şeftali lekesini, vişne lekesini yok eden ilaçlar, usuller vardır. Ama namus lekesini silecek bir ilacın şimdiye kadar icat edildiği görülmemiştir, duyulmamıştır. İnsan lekelenmeye görsün bir kere... Ne yapsanız boştur. Hazreti banyoya sokup en yeni sabunlarla, deterjanlarla, şampuanlarla çitileye çitileye yıkasınız nafile...

Bunun içindir ki insanlar lekelenmekten kaçarak, haysiyet ve şerefleriyle yaşamaya çalışırlar.

Toplamlar ve şehirler de insanlara benzer.

Bir kere damgalandılar veya lekелendiler mi, kötüdür iş... Atasözlerimizde bunun deyişi vardır:

— Adı çıkmış dokuza, inmez sekize...

Şanghay, romanlarda, filmlerde, esrar, kaçakçılık gibi kirli işler kenti idi... Şikago gangsterlerin cirit attığı şehirdir... Hongkong açık şehirdir... Paris eğlenceler merkezidir... Bu karakterleriyle insanların kafasına yerleştikleri için yeni bir nitelik kendilerini tanıtmaları çok zordur.

Tirajı bir milyon basamaklarında dolaşan Hürriyet gazetesinin sekiz sütununu kapsayan manşeti görünce bütün bunları hatırladık:

«— İstanbul lekeleniyor...» diye çığlık çığığa idi Hürriyet...

Ne yazık ki biraz geç kalmıştı. İstanbul lekelenmişti bile...

Hayır... Bu leke, şehir sokaklarının pisliğinden gelmiyordu, sularının mikrobundan gelmiyordu, ekmeğinin hamurundan, meydanlarının çöplüğünden, Belediyesinin yokluğundan, kanalizasyon eksikliğinden, seyyar satıcı

Demirel, muhalefetin zirve toplantısını reddetti. — Gazeteler —

— Görüyorsun ya Paşam, gelemem!

rezaletinden, yol bozukluğundan, çamurundan, tozundan, gecekonduşundan gelmiyordu.

İstanbul beynelmilel fuhuş, esrar, kaçakçılık, gangsterlik, hırsızlık merkezi olmuştu.

Beyaz kadın ticareti buradaydı; Hippy salgını buradaydı; çocuk alışverişi buradaydı; LSD pazarı buradaydı; Anadolu'dan gelen kızların kirli han odalarında satışı buradaydı; gazinolarda, barlarda, gece kulüplerinde adam soyma buradaydı; haraççılık buradaydı; fuhuşhaneler, randevu evleri buradaydı; gangster şebekeleri, kaçakçılık çeteleri

buradaydı; akıl almaz soygunculuklar buradaydı...

Prodüktörler, rejisörler, Avrupa'dan ve Amerika'dan gangster filmi çevirmek için İstanbul'a geliyorlardı artık... Beyoğlu'nun arka sokakları, Sultanahmet'in sefil otelleri, dünya sinemalarında kanunsuz işlerin dekoru olarak beyaz perdeye yansıyor.

Kirlenmişti İstanbul, lekelenmişti...

Bu güzelim şehir artık her gün sabunlu sularla gıcır gıcır yıkan-sa temizlenemezdi.

Dolar ve lira istilâ etmişti eğlence yerlerini... Batakhanelerin

İSTANBUL

çamurunda bir kaç dakikalık zevke ödenen namus ve şeref ile iffet ve haysiyetin haddi hesabı yoktu.

Kolay para kazananların, vurguncuların, fırsatçıların, döviz karaborsacılarının cirit attığı sefahat yerleri, Asya'dan Afrika'ya uzanan yedi tepeye damgasını vurmuştu. Artık dünyanın neresine giderseniz gidin:

— Nereden geliyorsunuz? sorusuna:

— İstanbul'dan... diye cevap verdiğiniz zaman gümrük memurunun kaşı kuşkuyla yukarıya kalkıyor, gözleri şüpheyle parlıyordu.

Kanunsuz işlerin ve kanunsuz insanların damgasını yemişti İstanbul...

Nedim'in:

«Bu şehir-i İstanbul ki bi müslü bahadır
Bir sengine yekpare acem mülkü fedadır...»

şiiri eski kitapların sararmış yaprakları arasında kurumuş bir çiçektir.

Pis ve kanunsuz İstanbul... Lekeli İstanbul... olmuştu İstanbul'umuz...

Bir milyon tiraja doğru tırmanan Hürriyet gazetesinin:

«— İstanbul lekeleniyor...» çığlığına sayın Vali Vefa Poyraz, S.O.S. işaretine cevap veren bir cankurtaran ciddiyetiyle:

«— Bu pisliğin kökünü temizliyeceğim...» diye karşılık verdi.

İlâhi Poyraz!...

Poyraz olsun, lodos olsun, karayel olsun, kasırga olsun elinden ne gelir ki?

Çamlıca'yı sabun yapıp eline alsan, Marmara'yı bir kova su gibi şehrin tepesine boşaltsan; çitilesen, çitilesen, İstanbul temizlenmez...

Çünkü maddî değil mânevî leke bu!...

İstanbul yıllar ve yıllar boyu kirlendi, kirlatildi... Şimdi bunu hem kendi gözümüzden, hem de dünyanın gözünden silmek için gene yıllar ve yıllar gerekli...

AKBABA

Ege tütün piyasası açıldı. — Gazeteler —

AÇILIŞ...

VE KAPANIŞ!

Aklın varsa kaçırma

VEDAT SAYGEL

GÜNÜMÜZDE insanın yüzbin lira parası olacağına, yüzbinlik üç beş dostunun olması daha iyi. Ama diyeceksiniz ki, «Haydi canım, paranın yerini dost tutar mıymış?» Pekâlâ tutar. Yüzbin lirayla alsanız alsanız, çok çok bir apartman dairesi alırsınız. Fakat para yerine zengin dostlarınız varsa bedava tarafından öyle akıllar alırsınız, öyle öğütler alırsınız, yaşamınızın değişmesini gördükçe siz bile şaşırıp kalırsınız.

İki odalı evimize protesto mektupları yağmaya başladığı güne kadar bu kadar çok zengin dostumuz olduğuna, onlar tarafından böylelerine sevildiğimizi inanın kendimiz de bilmiyorduk. Yalnız protesto mektuplarıyla karşılaşsak yine iyi. Üstelik işlerim de tersine dönmeyi mi? Karı koca sabahtan öğleye kadar postacının getirdiği mektupları okuyup sıraya koyuyoruz, öğleden akşama kadar karşılıklı geçip ne halt edeceğimizi tasarlıyoruz. Kaba hat kimsenin değil. «Nikâhta keramet vardır» diye borç harç evlenirsen, olacağı bu! Bizim nikâh umduğumuzdan erken kerametini göstermeye başlamıştı. Muşambanın ödeyemediğimiz elli liralık son taksiti başımıza dert kesilmiş, iki aylık kirasını bir türlü alamayan ev sahibi hatır gönül dinlemeden bizi icraya vermiş, borca divan aldığımız mağaza bir haftada üç mektup göndermişti. Bunlardan başka, mektup yazmaya üşendikleri için bizi rahatlatmayacaklarımız da vardı.

Düşünmekle borçtan kurtulmanın yolunu bulamayınca:

— Çare yok şekerim, dedim eşime. Kapiya muşambacı dayanır, muşambasını vereceğiz. Divan aldığımız mağazanın adamı gelirse, divanını teslim edeceğiz. Ev sahibi gelirse, eşyayı dışarı çıkarıp, evini teslim edeceğiz!

Dişardan duyulacak diye nefes almaktan korkuyoruz evin içinde. Kaza kapıda bir «Çıt» duysak, bet

beniz kalmıyor ikimizde de... Birimiz:

— Muşambacı geldi! diye muşambacı topluyoruz, birimiz:

— Mağazanın adamı geldi! diye divanı sirtiyoruz.

Durumumuzu öğrenen parasız dostlardan biri:

— Üzülmeyin, dedi. Dünya hali bu... İnsanın işleri düzelir de, bozulur da... Durumun ne olursa olsun, aklın varsa şu üçbuçuk parça eşyayı çıkarına elinden. Borçlarının yarısından çoğunu ödemişsin zaten. Beş altı yüz lirayla sıkıntıdan kurtulacağına göre, olan birinden isteyiver.

Gözü körolsun! Başkasından bir şey istemeye de öylesine utanırım ki... Değil yüzlerce lira, mektuplaşmak için adres bile isteyemem.

— Neden istemiyecaksin birader? dedi parasız dostumuz Hepimiz ala vere bu günlere geldik. Seni sıkıntıdan kurtaracak tanıdıkların mı yok? İhsan bey var, Ferit bey var, Kenan bey var. Hele Yavuz beye beş altı yüz lira, leblebi çekirdek parası gibi gelir.

İsmi saydıklarının hepsini yakından tanırım. Eşim:

— Bir deneyelim, dedi. İsteyenin bir yüzü kara, vermeyenin iki yüzü... Hem vermeyeceğini de hiç sanmam.

— Yahu verir belki. Ama damdan düşer gibi, «Yavuz bey sizden bir ricada bulunmaya geldim. Bana altı yüz lira verir misin?» diyemem ki...

— Neden?...

— Utanırım yahu... Karısından, kendisinden, çocuklarından utanırım. «Arkadaş bana mi güvenden de evlendin?» derse ne yaparım?

— Deme! diye tutturdu eşim. Yavuz bey, o sözlü söyleyecek adamlardan değil. Hem sen durup dururken, «Bana şu kadar para ver» demiyecaksin ki... Gideriz evine, buyur ederler. Hal hatır soruşurken işlerinin bozulduğunu öğrenirler, işlerinin bozulduğunu duyunca nasıl geçindiğimizi sorar, gırtlığa kadar

borçlu olduğumuzu öğrenirler. Bütün bunları öğrendikten sonra, her halde benliklerinden yardım ederler. Nişan yüzüklerimizi takarken söylediklerini unuttun mu?

Unutur muydum hiç?

— «Aklın varsa bu kıza kaçırma» demişti.

— Başka?...

— «Ev yaparla yuva kurana Tanrı yardım eder» demişti.

— Böyle söyleyen bir insan yardım elini uzatmaz mı?

Yavuz beyin başı sıkışan kimselere bol bol öğüt verdiğini çok duymuştum da, para verdiğini hiç duymamıştım.

Ertesi gün eşim:

— Yavuz beyin hanımına bu akşam geleceğimizi söyledim, deyince, borç isteme misafirliğine hazırlanmaktan başka çare bulamadım.

Söyleyeceklerimizi bir sıraya soka soka hazırladık, heyecandan titreye titreye çaldık kapımızı. Kolunu bırakmam yere yığılacak olan eşim:

— Kendine gel şekerim, diyor. O rengin ne öyle?

Ben bir yandan kendime gelmeye çalışıyorum, bir yandan da çekeceğim yardım nutkunu hazırlıyorum: «Size karşı çok mahçubuz Yavuz bey. Evlendiğimizden bu yana elinizi öpmeye bile gelemeyişimize ne kadar kızsınız hakkınızdır. Fakat işlerimin çokluğu...»

Eşim kolumu dürtüyor:

— Kendine gel şekerim. Hangi işlerin çokluğundan bahsediyorsun? Yavuz beyle karşılıklı oturunca heyecanlanmanın gereksizliğini sen de anlayacaksın. İnsana huzur verici bir ev sahipliği vardır hanımın. Buna Yavuz beyin iç serinleten konuşmalarını da eklersen...

— Her halde nane şekerini yemiş gibi olursun.

Yakından tanımama rağmen Yavuz beyi hep kendinden avans istemiş bir patron suratı ile bulacağımı sanıyorum. Ben öyle sandıkça, eşim yemin üstüne yemin ediyor:

— İnan ki ne maksatla geleceğimizi söylemedim hanımına. Bizimkisi

basbayağı bir misafirlik gibi olacak. Kapının açılmasıyla paldır küldür daldım içeri. Kim benim elimi öptü, ben kimin elini öptüm, pabucumu nerede çıkardım, bize kapiyi kim açtı bilmiyorum bile! Hattâ konuşmaya nasıl başladığını dahi hatırlamıyorum. Kendimi toparladığımda, Yavuz beyin karşısındaki koltukta bacak bacak üstüne atmış oturur durumda buldum kendimi. Ve bir de kulağıma eşğlen eşğmin fısıltısını duydum:

— Hatırını soruyorlar cevap ver-sene ayol, diye beni uyarıyordu kadıncağız.

Kimin sorduğunu bilmediğim için ortaya cevap verdim:

— Eh, hamdolsun yuvarlanıp gidiyoruz.

Bir açık verseler derdimi dökeceğim ama, vermiyorlar ki.

Gülümseyerek eşğmin karnına doğru bakan Yavuz beyin hanımı sor-du:

— Henüz bir şey yok mu?

— Olmaz olur mu? diye atıldım.

Var. Tam borçları saymaya başlıyordum, kolumu dürtten eşim cevap verdi:

— Yok efendim.

Hay Allah, bir fırsat gitti işte! Bakışlarım Yavuz beyin dudaklarında.

— İşler nasıl? diye sormasıyla patladım:

— İştin aynıldım efendim.

Hiç beklemediğim bir coşkunlukla:

— Çok iyi yapmışsın, dedi Yavuz bey. Bizimkine kaç kere söylemişimdir o fabrikada insan aç kahr diye...

Bir rahatlayış rahatladım ki, sormayın. İnsanın bu kadar anlayışlı bir zengin dostu olsun da, sıkıntı çeksin ha? Kafasızlığımıza, cesaretsizliğimize küfürler ede ede:

— Haklısınız diye fısıldadım.

— İnsan bu zamanda üç beş yüz liralık maaşla geçinebilir mi bira-der?

Hay ağzını sevsinler! Yavuz bey konuşukça, ben gevşiyordum.

O:

— Tanrı bir kapiyi kapatırsa, bir kapiyi açmış, diyor, ben:

— Haklısınız, açar! diye devam ediyordum.

Bir süre karşılıklı söyleştikten sonra:

— Bak oğlum, dedi Yavuz bey. Benden sana bir baba nasihatı...

— Buyrun efendim.

— Onun bunun hesabına çalışmayı sil kafandan.

— Sildim efendim.

— Hayatta ne iş yaparsan kendi hesabına yap, tamam mı?

— Tamam efendim.

— Zararı yok, az sermaye ile küçük işlerden başla...

Garanti sermaye verecek adam.

— Elbette efendim... İş dediğiniz küçükten büyür.

Sordu:

— Bakkalık yapabilir misin?

— Yapabilirim her halde...

— Şu bizim sokağın köşesinde devren kiralık kelepİR bir dükkân var. Hani benim isim yorucu olmasa, inan kendim tutardım. Sabah geçerken uğrayıp konuştum sahibiy-le... 25 bine devrediyor. Aklın varsa kaçırma!

Aklımı kaçırma üzere olduğumu anlayan eşim:

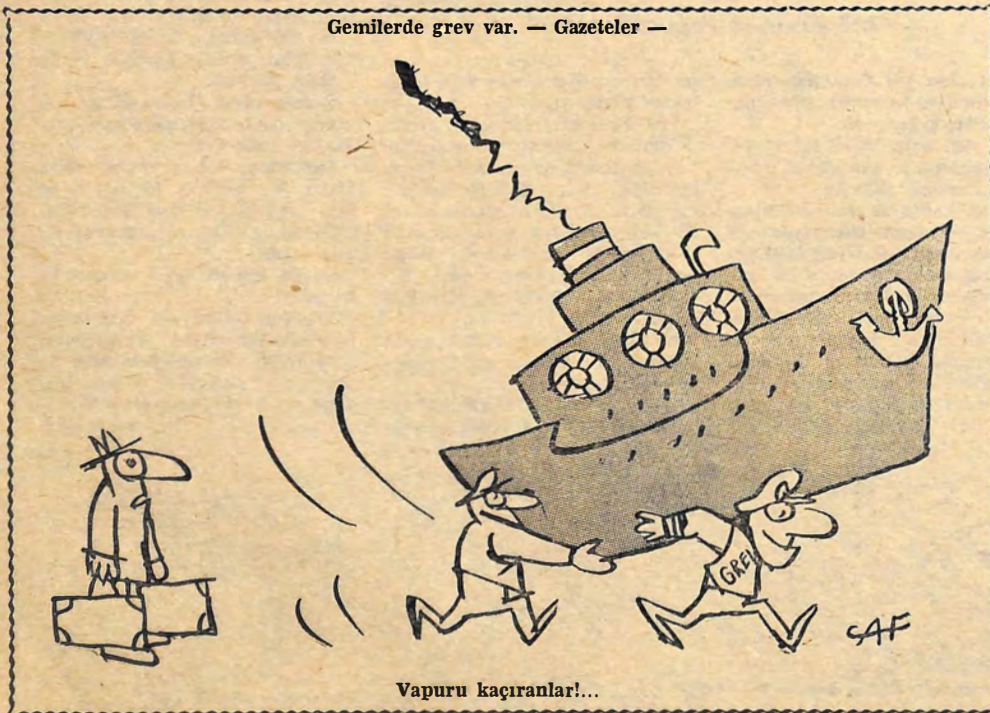
— Sağolun, dedi. Paramız olsa...

Yavuz bey:

— Siz onu düşünmeyin, diye kesti eşğmin sözünü. Yirmi bini peşin, beş bini taksitle razı ederim adamı.

Bu adam bizde para var sanıyor-

Gemilerde grev var. — Gazeteler —

Vapuru kaçırınlar!...

du garanti. Bizi perişan eden borçlardan direkt olarak bahsetmezsek, ziyaretimizin nedenini anlayamayacaklı.

— Bizim işten önce ev meselemiz var efendim, dedim.

— Oh oh, diye sığırdı yerinden. Ev mi ahıyorsunuz?

— Hayır, dedi eşim, evden çıkıyorduz.

— Bana her şey malûm oluyor! diye çöktü Yavuz bey koluğuna. Hanım ben sana dememiş miydım, «Yarın öbür gün kiracılığın sonu olmadığını anlayıp, kendilerine göre bir ev aramaya koyulacaklar» diye?

— Eğer Yavuz'cuğum ermemişse hiç kimse eremez! diye atıldı hanımı. Ama bu kadar çabuk olacağını doğrusu ikimiz de ummamıştık.

Bayılmamak için direnirken:

— Aferin oğlum, diye elini omuzuma attı Yavuz bey. Size vaktiyle «Ev yaparla yuva kurana Tanrı yardım eder» derken gülmüşemistiniz. Bak, nasıl çıktı söylediklerim?

— «Çıkmadı» demeye gücüm yetmedi de, «Çıkmadı» anlamında kafamı dikip, kaşlarımı kaldırıbaldım ancak.

Fakat misafir olduğumuz evin sahipleri hiç oralı değil. Hanımı:

— Ayol, şu Remziye'lerin evini alsak nasıl gelir bunlara acaba? diye sordu.

Karsına:

— Hay aklınla bin yaşa şekerim! diyen Yavuz bey döndü bana: Hani kelepirin bedavası olur mu? Bu bedava işte! İki katlı evi yetmişbeş bin liraya veriyor ki, içinde at koştur!

Hanımı kanıştı söze:

— Hele bir bahçesi var...

Yavuz bey devam etti:

— ... Aklın varsa kaçırma!

Bizim akıl ha kaçtı, ha kaçacak!

Eşim:

— Sağolun, dedi. Bu sıralarda çok müşkül durumdayız Bir muşambayla, bir divan almıştık...

Yavuz beyin hanımı, bizimkinin sözünü kesti:

— Buzdolabınız var mıydı sizin?

Karı koca ikimiz birden «Hayır» anlamında kaşlarımızı kaldırdık.

— Oldu olacak bir de buzdolabı sahibi yapalım sizi. Şekerim, Hal-dun beylerin buzdolabı nasıl?

Yavuz bey:

— Aklın varsa kaçırma! derken, ben keçileri kaçırışım!

Kendime geldiğimde yabancı bir yerdedim Eşime sordum:

— Hâlâ Yavuz beylerde miyiz?

İlk Yardım hastanesindeymişim.

— Konuşma şekerim, dedi eşim. Doktorlar konuşmanı, düşünmeni yasakladılar.

Hastaneden çıktığımın ilk günü, Yavuz beyle müşterek bir dostuma rastladım. Beni sormuş.

— Hem hasta, hem borçlu, hem işsiz, demiş dostumuz.

Durumumu öğrenen Yavuz bey ne yapsa beğenirsiniz?

— O kafa onda oldukça daha çooook çekeli demiş. Ben onu dükkân sahibi mi yapmaya kalkmadım, ev sahibi mi, eşya sahibi mi?... Hiç birine bir görelim demedi namussuz!

Vedat SAYGEL

Amerikan Elçisinin arabası yakıldı. — Gazeteler —

Yazısız

B AZI tepkiler geç gelir. Duyduğunuz bir sözün ya da geçirdiğiniz bir kazanın önemini günlerce sonra, hem de o konuyla hiç ilişkisi olmayan şartlar altında kavrayıversiniz birdenbire.

Üç astronotun Ay çevresinde tur atmalarına benim tepkim de öyle oldu.

İlk günlerde doğrusu pek önemsemedim.

— Nihayet teknik bir marifet, diye düşündüm.

(Aslında gerçekten de öyle tabii. Ay'a, battâ uzayın çok daha uzak noktalarına gitmek ile denizin çok derinlerine dalmak, en hızlı otomobili yahut en yıkıcı bombayı yapmak gibi başka teknik «başarılar» arasında hiçbir nitelik farkı yok.

Ha bir sürü teknisyen çalışıp denizaltı yahut otomobil yapmış ve birtakım yiğit kişiler onların içine binip rekor kırmışlar, ha yine bir sürü teknisyenin yaptığı füzenin tepesine üç kişi oturup —aynı ötekiler gibi canlarını tehlikeye atarak— Ay seferini tamamlamışlar. «Daha hızlı» ve «daha uzak» kabilinden derece başlıkları bir yana, hiçbir derinlemesine fark yok arada.

İnsanları daha insan yapma yolunda kaydedilen iç başarıları gerçekten çok, ama çok daha önemlidir.)

Yine de geçen gün —astronotların dönüşünden haftalar sonra— gözümlük ilk defa Ay'a takıldığı zaman gökteki bu nâzenine karşı duygularımda epeyce değişiklik olduğunu farkettim.

Bilmem biç başınıza gelmiş midir?

Uzakta, diyelim bir opera salonu locasında bir dilber görürsünüz. Süslü püslü, tuvaletli, pırlantalı mırlantalıdır; «esrarlı» bir çekiciliği vardır. Tam o esra-

YELPAZE

REFİK ERDURAN

ŞANSIZ ŞAN

ra kapılmış, hayran hayran bakmaktayken birdenbire tanıyıversiniz hanımı:

«Erişilmez» görünen bu dilber vaktiyle —bambaşka bir manzara arzettiği sıralarda— erişmiş olduğunuz ilk göz ağrılarındandır!

İçinize hemen tatlı bir sıcaklık dolar. Hayranlığınızın hedefine kendinizi çok daha yakın, çok daha bağlı hissedersiniz.

Ve gültümsersiniz.

Ama aradaki «esrar» kayıplara karışmış!

İşte ben de geçen gece buz gibi bir rüzgâra karşı gözlerim yaşara yaşara sokaklarda yürürken, bir ara başımı kaldırıp iki bina silüeti ortasındaki Ay'a burun buruna geliverince, önce —eski yıllardaki gibi— küçük bir hayranlık sarsıntısı geçirdim.

Sonra astronotların turunu hatırladım.

Ve kahkahayla güldüm.

Gökte her zaman yüzü bu yana dönük dolaşmış ve arkasına insan gözü değmemiş diye ün kazanmış olan tanrıçanın o tarafı mahrem değildi artık!

Astronotların tarihi seferini basında ve televizyonda çok yakından izledim, gidişlerini ve gelişlerini seyretmek için sabah karanlıklarında kalktım. Uzeydan dünyaya okudukları İncil sayfasının komikliğini saymazsanız, davranışlarını pek beğendim.

En çok ne hoşuma gitti, biliyor musunuz?

Olaydaki sadelik. Tören ve kasıntı yokluğu.

Dünya çevresinde dönerlerken tam beş kelimelik bir emir aldılar:

— Durumunuz Ay yolculuğuna uygun görülmüştür.

Kaptan astronotun cevabı da tek kelimelik oldu:

— Tamam.

Dünyaya döndükleri zaman kendilerini denizden alan geminin tayfalarına el salladılar, uzmanlara teknik bilgi verdiler, başına da başarıyı bütün teknisyenlerle paylaştıklarını belirten bir kaç söz söylemekle yetindiler.

— Ya ne olacaktı? mı diyorsunuz...

Gegen gün Birleşmiş Milletlerdeki yüz akımız (duymuşsunuzdur, Protokol Genel Direktörü oldu) Sinan Korle ile bu konu üstünde konuşuyorduk. Şakacık-tan doğruları söyleyivermesini en iyi bilen mizah ustalarındandır. Astronotların karşılımsındaki törensizlik ona da aynı şeyleri düşündürmüştü.

— Adamları Ay'a biz göndermiş olsaydık nasıl karşılardık? diye söze başlayarak bir tablo çiziyor ki...

Zırlımın güvertesinde develer kesiliyor. Radyoda bitmez tükenmez mevlütler okunuyor. Nutuklar... Mehter takımı... «Bu şahane zaferi bizlere kazandıran şanlı uzay teşilatımıza ebedi minnetimizi belirtmeyi bu mutlu günde en büyük borç saymayı kutsal bir görev saymak cidden zevkli bir borçtur» falan diye başlayan «günün mânâ ve ehemmiyeti» mesajları...

Korle daha çok çizgiler çizdi ama nakletmiyeyim. Olur ki Birleşmiş Milletler Protokol Genel Direktörünün bizim resmi hayatımızdaki aşırı törenciliği ıgneleyiş birtakım protokollerimizi mi göcundurur da ona çiğlikler ederler.

Yazısız

Muhtar kayıtlara başladı

— Şâyeste hanım huuuuuul!...
— HUUUUUUU!...
— Ayol kardeşim, aç biraz kapıyı... Havadisler var, havadisler...
— Hayrola hemşireciğim?... Hangi rüzgârlar attı bu taraflara seni? Yüzünü gören, yüzgörümlüğü takacak vallahi...
— Ah nonoşum, işten baş alamıyorum ki... Bir gün yemek, bir gün ortalık, bir gün çamaşır... Bugün bile başımı kaşıyacak vaktim olmadığuma rağmen, semizotunu ateşe vurduğum gibi dışarıya fırladım. Seninle şu işi bir konuşayım dedim.
— Hangi işi?
— Ayol duymadın mı?...
— İmamın işini mi söylüyorsun?
— Hangi imamın?
— Hani canım, beşbin lira verip de ecnebiye kızını mapustan kurtarmıştı ya...
— Haaa, anladım... Benim konuşacağım iş, o değil... Ama aklıma gelmişken söyleyiveriyim. İmam, kıza mapustan kurtarmasına rağmen, kız harice kaçarken hudutta tekrar yakalanmış ve tekrar mapusa koymuşlar. İmamın sevabı boşa gitti diyorlar.
— Ayol kardeşim, zaten imam efendi o işi sevap olsun diye yapmamış ki...
— Ya niçin yapmış?
— Turizim işine hizmet olsun diyerekten yapmış. İmam efendi ecnebiye kızına yardım edince, kız da kendi memleketine gidince sorup soruşturanlara «Ahl!...» diyecekmiş. «Türkiye'de öyle iyi imam efendiler var ki, hiçbir karşılık beklemeden ecnebiyelere çıkarıp 5000 lira veriyorlar. İnsanı mapustan kurtarıyorlar. Sonra da elini öptürmekten gayri hiç, ama hiçbir şep talep etmiyorlar...» diyecekmiş.
— Ayol, kim anlattı sana bunları kardeş?
— Aman hemşireciğim, bütün Atıkalı, Hırkai Şerif, Malta, Çarşamba taraflarında hep bu konuşuluyor.
— Neyse, benim asıl söylemek istediğim bu değil... Ben sana şeyi haber vermek için gelmişim kardeşim. Amerikan işini...
— Haaa, anladım, hani Angara'da

sefirin otomoflini yakmışlardı, onu demiyor musun?
— Hayır hayır o da değil... Anlayıversene kardeşim... Hani geçenlerde Amerikalılar, yedi kat arşı âlâya üç adam yollamışlardı ya?
— Hangisi bu?
— Hani canım, ay mehtabının yanından geçip tekrar dünyaya geri gelmişlerdi...
— Haa, anladım... Gazetede çocuklar okuyorlardı.
— Hah işte onlar...
— Ne olmuş onlara?
— Karun gibi zengin olmuşlar kardeşim.
— Acaba gittikleri yerde define mi bulmuşlar dersin?
— Orasını bilemiyorum...
— Bana kalırsa kardeşciğim, âhır zaman geldi artık Hallacı Mansur'un meydana çıkması yakın gibi görünüyor.
— Vallahi benden de al o kadar. Roket denen bir şey varmış. Adamı onun içine koyup Ay'a gönderiyorlarmış. Oraya giden adam da, Karun gibi zengin olup dönüyormuş. Şimdi bizim yukarı mahallede bir tevattür çıktı. Her mahallede muhtarlar ailelere soracaklarmış. Kocasını fezağa göndermek isteyen kadın, muhtara gidip kaydolacakmış.
— Kaydolup da ne olacaktı kardeşim?
— Oraya bir giden, dünyanın milyonları oluyormuş hemşire... Onun için ben bir sefer sana akıl danışmaya geldim.
— Öyleyse, bizim beylerimizi de yazdıralım.
— Ben, benim damadı yazdırayım diyorum.
— Damadı da yazdır, kocanı da yazdır.
— Kardeşim, lâf aramızda kalsın, bu gidişin bir de, dönüşü olmayıverir. Onun için kocam dursun da, ilk seferlik damadı göndereyim diyorum.
— Ay vallahi çok iyi akıl etmişsin. Bizim damadı da yazdırıversek bari...
— Yazdıralım ya...
— Peki ama kardeşim, onlar zen-

gin olup da geri döndükleri vakit, tekmiş paranın üstüne yatırırlar-se?
— Kardeşim, buradan gitmeden önce, ellerinden bir borç senedi alırsın. Geri geldikleri vakit muzmızlanacak olurlarsa, carp diye icraya koyuveririz senedi.
— Bari kefilli, mefilli bir senet yapalım da, yaşa basmayalım hemşire.
— Olur tabii. Sen kimleri göndereceksen, akşama oğlana yazdırıver bir kâğıda... Ben uğrar alırım. Yarın da gider, muhtara kaydını yaptırıveririz. Olur mu hemşireciğim?...
— Ama dur, oraya yalnız erkekleri mi yolluyorlarmış?
— Kadınlar da var mıymış, yok muymuş, pek bilemiyorum. Rukiye söylemiş ama, Fitnat hanım iyi anlayamamış.
— Eğer ki kadın da yolluyorlarsa, ben şeyi de yazdıracağım.
— Kimi kardeşim?
— Nazmiye'nin anası İletil Seher yok mu?
— Eeee?...
— İşte onu...
— Neden?... Zengin olup dönsün diye mi?
— Arşı âlâ'ya çıkıp da çatlasın diye...
— Ay vallahi çok sevaba girersin. Ama bakalım, gitmeyi kabul eder mi?
— Para lâfını duyunca eder hınzır...
— İyi ya, onu da yazdıralım. Sen, dediğim gibi damadın ismini, sonra Seher'in de adını, akşama bir kâğıda yazdırıver kardeşim. Damatlarımızı gökyüzüne yollayıp da geri getirttiğimiz takdirde, vallahi bu yaz, Heybellada'da yazlığa gideriz kör olayım. Allah, işimizi hayırlı eder işallah. Oraya gidip geldikten sonra, para kum gibi gelecekmiş. Başka, kimseye de söyleme, duyulmasın... Çünkü ne kazanılırsa, ilk ağızda kazanılır.
— Olur hemşire, söylemem. Yarın bekliyorum.
— Haydi ben de semizotu yamadan gideyim kardeşim. Ev işi bir

türlü bitmiyor ki... Haydi Allaha emanet ol hemşire...
— Gülegüle kardeşim... Çarşamba-yı Kadriye hanımın mevlûdu var. Gelmeyi ihmal etme sakın... Hem o mevlûda Beşir Hoca da gelecektmiş. Ona da sorarız bu arşı âlâ işini...
— Bakalım bilir mi?
— Aaaa, bilmez olur mu kardeşim. Ulemâ adam... O bilmezse kim bilecek?
— İyi ya sorarız... Haydi Allahaismarladık...
— Gülegüle nonoşum, gülegüle...

Adnan VELİ

✱

Dua mı, beddua mı?

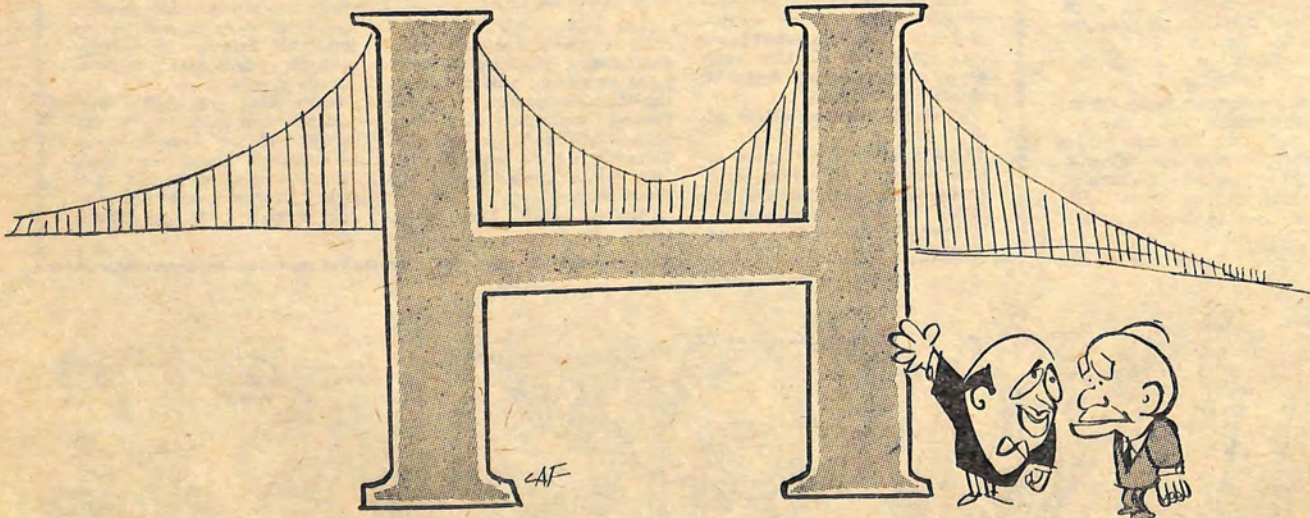
Gazetelerimizden birinde İstanbul köprüsü yapılırsa, muhtelif semtler arasındaki ulaşımın ne kadar kısalacağını gösteren bir şema vardı. Örneğin, şimdi Taksim - Erenköy arası 70 dakika tutuyorsa, köprülül hale geldiğimizde 30 dakika tutacaktı. Topkapı - Kızıltoprak arası 105 dakikadan 22 dakikaya inecektim.

Yaşantımızda «Halil İbrahim Bereketi», «Eyüp Sultan Sabrı» gibi deyimler yerleşmiştir ya?... Yakında yeni bir deyim daha yerleşececeğiz. Şöyle ki, insan, birine, «dileğine İstanbul Köprüsü süratiyle ulaşsın inşallah» diye pekâlâ dua edebilir... Ya da beddua tabii; eğer İstanbul Köprüsü süratiyle, inşa edilmesi için geçen zamanı kastederseniz!

Lütfen

Tarım Bakanı Dağdaş, «Bilgisizlikten, siyasiler tarım konusundan bahsedemiyorlar» demiş.

Bir türlü kendimizi doyuracak hale gelemeyişimizin sebebi de bu değil mi? Siyasilerimizin kimi bilgisiz, kimi ilgisiz... Olan banka borçlarını bile ödeyemeyen köylülerimize oluyor. Bilginiz bulunduğuna göre ne halt etmemiz gerektiğini söyler misiniz?

— Asma Köprü işine, «He» dedik artık Paşam!..

- Yeni yapılan cezaevi gazetecilere gösterildi -

- ANLARSINIZ YA !..

ayna

Semih Balıoğlu

- Grevler
sinemalara
sıçradı -

HAFTANIN
KURDELASI !..

- Türkiye'de bir yılda 40 bin ton sigara içiliyor -

YAZIÖZ

- Amerika doğum kontrolü için 1450 cıp verdi -

- Hiç lüzum yoktu... Karnı burnunda zaten !..

YEDİ

PAZARTESİ

Kaçan birincilik

1968 yılının yalancılar şampiyonluğunu iki Amerikalı kazanmış.

Konu «Yalancılık» olduğu için önce pek önemsemedik. Fakat adamları şampiyon yapan palavraları okuyunca da, memleketi kolaylıkla kazanacağımız bir altın madalyadan ettiğimiz için bayağı kederlendik. Adamların biri, «Bizim kasaba o kadar ufak, o kadar ufaktır ki, geçenlerde bir telefon kulübesi konabilmesi için belediye meclisinin fevkalâde toplantı yaparak, kasaba sınırlarını genişleten bir karar alması icabetti» demiş, diğeri de ikincisi sıkılmış, bulduğu şu yalanı jüriye sunmuş: «Geçenlerde bir dostum doktora gidip muayene oldu. Doktor, arkadaşına dolar kadar sağlam olduğunu söylemiş. Doların durumunu bilen dostum o kadar üzülürdü, o kadar üzülürdü, zavallı bir hafta içinde üzüntüden öldü!»

Nasıl, beğendiniz mi? Doğrusunu isterseniz, biz çok yavan bulduk. Böylesine şanslı olduğumuz bir yarışmayı kaçırdığımız için de üzüldük durduk. Bütün mesele atıp tutmak olduktan sonra, biz de atardık. Hatta bırakın atmamayı, gerçekleri söylesek yine palavra rekorunu kırardık. Örneğin şu doğruyla pekâlâ katılabiliriz yarışmaya: «Tanım-

da öyle akla gelmeyecek bir sistem bulduk, öyle bolluğa kavuştuk ki görseniz şaşarsınız. Tohumu, Konya ovasına atıyoruz; Almanya, Kanada ve İran'dan mahsulü topluyoruz!»

Yalancılığın dış pazar bulduğu bir devirde biz neden duruyoruz?

SALI

Olacağı buydu

Son öğrenci hareketleri hakkında görüşünü açıklayan Bölükbaşı, hükümetin istifasını istemiş. Üstadın hiçbir şey istemediği günü görmedik ki... Huyu böyle zaar. Ağzını açtı mı, istiyor. Öğrenci hareketlerinin ilk başladığı günlerde, Milli Eğitim Bakanı İhami Ertem'in istifasını istedi. 1969 bütçesinin açıklandığı günlerde, Maliye Bakanı Bilgehan'ın istifasını istedi. Dağdaş'ın istifasını istedi, Sükan'ın istifasını istedi... Eee, baktı ki böyle birer birer istemekle başa çıkamıyacak, «En iyisi hükümetin toptan istifasını isteyelim» dedi.

ÇARŞAMBA

Bu seferki bambaşka

Yurdun bir başından diğer başına kadar saygı duruşuna geçtik sanki.

Edirne'de hayat durdu. Tekirdağ'da hayat durdu. Kayseri'de hayat durdu... Erzurum'da hayat durdu!

Hayat dediğin hep grev ya da lokavttan duracak değil a, kar yağdı böyle oldu!

PERŞEMBE

Ne yapın garip?

Altın gördüğünü sanarak bu kış kıyamette balıklama denize atlayan Karadenizli bir vatandaş, yetişenler tarafından boğulmaktan güçlükle kurtarılmış.

Gözdür, sahibini yanıltır kâfir. Yüz kişi aynı yere baksa, yüzü de ayrı ayrı şeyler gördüğünü sanır. Avcı bakar, keklik görür. İşsiz bakar, teklik görür. Partili bakar, vekillik görür.

«- Bre zındık! Herkes din iman isterken, sen Tanrıdan şarap parası istemeye utanmıyor musun?» diye üstüne yürüyen cemaate baba erenlerin:

«- Ne yapalım imanım, herkes kendinde bulunmayanı ister!» dediği gibi, herkes baktığı yerde kendinde olmasını istediği şeyi gördüğünü sanır.

Karadenizli vatandaşımıza gelince: Yine şanslıymış ki denize bakmış. Ya bir uçurumun kenarından baksaydı?... Kaz-Lâz fıkrasında olduğu gibi, uçardı!

CUMA

Yerinde saaaay!

Bir kaç kelime ile memleketin portresini çizen Demirel, «Dün sadece vergi veren köy vardı, bugün ise su, yol, elektrik isteyen köy var» demiş.

Dünle bugün arasında takvim yapıklarından başka bir değişiklik olmamış anlayacağınız.

Dün, köyün suyu yoktu, yolu yoktu, elektrikli yoktu. Hâlâ istediğine bakılırsa, yine yok.

Dün, sadece vergi veren köy vardı...

GÜN

Cömerttir köylümüz yine verir, verir ama körolsun, bugün para da yok!

CUMARTESİ

İnsanlara inat

Karaköy Meydanında boylu boyunca uzanan inatçı bir öküz, saalerce trafiği alt üst etmiş.

Haspanın gazetecilere bir de poz verisi var, yaptığı doğumla haftalardır dünya basınında kendinden bahsettiren Sophia Loren haltetmiş yanında! Hem hiç de inatçı tutmuş gibi bir hali yok. Caddenin ortasında kuzu kuzu yatmış, çevresindeki kalabalığı seyrediyor. Ağzı dili olsa belki davranışının nedenini kendi açıklar ama, bu duruşuyla sanki öküzleşme ile insanlaşmanın pek farklı bir şey olmadığını belirtmek istiyor. Zira İstanbul'un trafiği her zaman alt üsttür, fakat her zaman öküzler alt üst etmezler!

PAZAR

Tiryakilik

Üniversite olayları için fikrini açıklayan Sükan, «Polisin üniversiteye girmesini istemiyoruz. Meselenin mantık yoluyla halli icabeder» demiş.

Aman üstad emret girsin. Zira mantık dediğin kafa işi. Eh, işe kafa karışınca, tiryakiliği dikkate almak gerek. Bir kere alıştı ya, artık coplanmadan çalışmıyor mübarek!

MUZAFFER
İZGÜ

DÜYÜN ve DÜĞÜN

DEVLET Baba, tüm memur evlatlarının hastalıklarını üzeri-
ne almıştır. Siz bir hasta olma-
ya görün, o Devlet Baba ki, ossat
çocuğunun başında sabahlara dek
bekleyen müşfik bir anne olur...
— Ateşin mi yükseldi yavruum!..
— Canın çorba mı istedi yavruum?
der durur...

Şayet maaşın asliniz elliye varmış-
sa o baba sizi, devlet hastanelerinin
hususî koğuşlarında yatırarak husu-
sî muamele yaptırır, yok eğer gü-
çlüğü bir memursanız umumi yer-
lerde yatarak umumi şefkatten fay-
dalanırsınız!..

İlkokul öğretmenlerinin daha ön-
celeri ilaç babası «İlkokul Öğret-
menleri Sağlık ve Sosyal Yardım
Sandığı» idi. Sonraları bu sandık,
iflâsa tokuşunca ilaç babalığından
vazgeçiverdi. Şimdi yalnız doğum-
lara, ölümlere, evlenmelere para ve-
riyor... İnsanın işi gücü olmayacak,
her ay zorla kesilen altı lira için
boyuna ölecek, boyuna evlenecek,
boyuna da çocuk edinecek! Ama
değmez galiba doğum için verilen
yüz lira o kadar zahmet... Çocu-
ğunuz ikiz doğarsa, yine tek çocuk
parası verirler!..

«Kardeşim, eşiniz on gün ara ile
doğursaydı o zaman çift verirdik,
ama ne yazık ki on dakika arayla
doğurmuş...»

Eh, dünyada her halde on gün a-
rayla doğuracak tıp garabeti bizim
hanım değildir, dedik, vazgeçtik
hakkimizdan!..

Her ne hal ise... Şimdi ilkokul öğ-
retmenlerinin ilaç paralarını da Dev-
let Baba ödemektedir... Ne bileyim
ben, meğer akıllı bir devlet memu-
ru ocak ve şubat ayları içerisinde
hastalanmazmış. Biz, hatâ ettik, has-
talandık. Müdürüm, hasta sevk ka-
ğıdımı doldururken:

— Tüh tüh, yahu kardeşim, azıcık
dişini sıkıp da iki ay sonra hasta-
lansaydın olmaz mıydı? dedi.

Ben, müdürümün ne demek iste-
diğini anlamadan, sanki hastalan-
mak kendi kabahatimmiş gibi:

— Bakmayın, oldu bir kere mü-
dür bey, dedim.

Sevk kağıdımla beraber devlet
hastanesinin yolunu tuttum. Allah
razı olsun, devlet memuru olduğum

için hastanenin (zorla teberru) fişin-
den kesmeyip sadece 150 kuruşumu
aldılar. Eh, ay sonu olduğu için bir
o kadar daha param vardı cebim-
de...

Poliklinikte üç saat bekledikten
sonra doktor geldi. Biz, on on içe-
riye alarak:

— Soyunul dediler.

Pehlivanlar gibi soyunduk. İnsan,
çıplak bedenine kravat takamadığı
için, kravatın forsundan istifade e-
demiyerek, bizim de işimiz onbeş sa-
niye içerisinde bitiriliyordu.

— Giyinin!..

Giyindik... Adlarımızı okuya oku-
ya reçetelerimizi dağıttılar. Reçete-
mi elime alınca şaşıtm kaldım. U-
lan be, insan onbeş saniye muayene
ettiği hastasına ancak bu kadar ilaç
yazabilir. Reçetenin arkası öntü do-
lu! Adam, iyi ki otuz saniye muaye-
ne etmemiş, o zaman iki reçeteyi
evellallah arkalı önlü doldururdu.

Kendi kendime:

— Eee, dedim, onbeş saniyelik
muayene işte bu kadar olur. İlaç-
lardan biri tutmazsa biri!..

— Doktor bey, bu ilaçlar çok yal
Adam, önce yüzüme, sonra sevk
kağıdına baktıktan sonra:

— Mızızlanmanın ne anlamı var?
Devlet paranızı kurşuna kadar ve-
riyor arkadaş! diye bağırdı.

Doktordur, bağıır bağıır, ama
bakalım bizim bu kadar ilacı ecza-
neden alacak paramız var mı?

Gittim tanıdık eczanenin birine:

— Aman eczacı bey kardeşim, de-
dim, vallahi cebimde 150 kuruşum
var, şu ilaçları bana verin, ben size
hemen yarın devletten alıp getire-
yim.

Eczacı küş, takvime baktı:

— Eh, bugün 28 aralık, dedi. Çu-
buk yetiştir muameleni!
— Yetiştiririm efendim.

İlaçları sardı sarmaladı:
112 lira, dedi.

Aldım elime reçetemi, koştum git-
tim bizim daireye:

— Aman kardeşler, ilaçları borca
aldık, şu bizim evrakları tekeremül
ettirin, alalım tez elden paramızı!

Bir memur:

— Vallahi bu işlere bakan Vasfi
bey hasta, dedi.

— Aman!..

SİNEMADAN İLHAMLAR :

(Her devrin adamı!)

— Amanı zamanı yok! Sonra ge-
leceksin!

— Eczacı?..

— Beklesin canım.

Oradan başka bir memur atıla-
rak:

— Zaten ödenek yok ki, dedi.

— Ne?..

— Ödenek yok!

— N'olacak?

— Yazdık, bekliyoruz. Ama ma-
mafih siz yine bir kere Vasfi beyi
görün!

Aynı 29'u oldu Vasfi bey hasta,
30'u oldu Vasfi bey hasta, 31'i oldu
Vasfi bey hasta... Felâket, şayet ben
bu parayı Devlet Baba'dan alamaz-
sam maaşımdan vereceğim. Maaşım
da eşşegin kuyruğu gibi. Bakkaldan

kessen bakkal veresiyeyi keser, ma-
navdan kessen manav veresiyeyi ke-
ser, hele kasap yüz gram ete bo-
zulduğu kadar hiçbir şeye bozulmu-
yor... Ev sahibi desen, sanki ada-
mın ağzında günün melodisi: «Tah-
liye edin evi kardeşim!..»

Bizim
maaştan artan eğlence meylence pa-
ramız da yok ki, «Haydi bu ay beş
kere gideceğimiz pavyona üç kere
gidelim de eczacının borcunu öde-
yelim» diyelim.

Eczaneyi üç gün oyaladıktan son-
ra, ay başından itibaren eczanenin

semtinden geçmemeye başladım...
İlaçları her içişimde:

— Ulan namusuz haplar, hep si-
zin yüzünüzden, diyor, arada bir mi-
deme yumruğu indirerek:

— Ne vardı lan yanı çaydanlık
müsveddesi durup dururken ağrıya-
cak, ha ne vardı? Havyar mı yedin
eritemedin, et mi yedin öğüteme-
din, tatlı mı yedin hazmedemedin,
a namussuz, diyordum!..

Zavallı midem, yumrukları yerken
iyi oldu ama Vasfi bey hâlâ iyi ola-
madı... Aynı sonuna doğru kararı-
mı verdim, Vasfi beyin evine gide-
ceğim, ona ödenek var mı yok mu,
hasta yatağında soracağım!..

Adam, belki özel bir muamele ya-
par diye, evden aldığım bir şeye
kilosu üç lira olan berber kolanya-
sından yüz gram doldurup götürme-
yi de ihmal etmedim... Kapıyı oğlu
açtı. Şişeyi elimden aldıktan sonra:

— Babam Çınarlı Kahvede bula-
bilirsiniz, dedi.

Olur da olur, belki adam yata-
ta sıkılmıştır da, bu kez yatağım
kahvenin köşesine taşımıştır!..

Garsona, Vasfi beyi sordum; bana
turp gibi yüzü, düşesi atmış, kah-
kahadan patlayan bir adamı göste-
rerek:

— Budur, dedi.

Yağışlı havalarda şoförler vatandaşlara ilgi göstermiyor. — Gazeteler —

Yazısız

Yanına yaklaştım:

— Vasfi bey, ben falan filân...

— Evet?

— Ödenek?

— Hastalık mı? Yok kardeşim. Hastalık ödeneği biteli onbeş gün oluyor. Yazdık... Gönderirlerse, paranı alırsın... Evet, ne atmıştım, düşes... Düşes bir, düşes ikii...

— Ya gelmezse Vasfi bey?

— Gelmez gelmez... Düşes üç...

— O zaman sizin paranız da Vasfi bey... Hastaymışsınız da...

Adam, gevrek bir kahkaha attıktan sonra:

— Yahu, deli miyim ki ben bu aylarda hastalanayım, dedi. Hastalan-sam, marttan sonra hastalanırım... Baksana bana, kaç yıllık memurum ben!

— Raporlu olduğunuzu işittim de...

— Orada yapacak iş olmadıktan sonra...

Adamın hakkı vardı. Tersyüz çıktım kahveden. Arkamdan bağırdı:

— Benim raporum onbeşinde bitiyor. Sen o günden sonra uğra bir bakalım!

Eh, ümit dünyası bu... Ayın onbeşi olmadan bir gün dersten çağrıldım. Baktım eczacının çırağı:

— Ağbi, 112 lira!

Tümümlüz devlet memuru olduğumuz için ve de bu gibi işlere akortlu olduğumuz için arkadaşlarımızın yanında ne rezil oldum, ne de utan-dım...

— Söyle oğlum eczacı beye, yarın uğrayacağım, dedim.

Ne yapmalı mide seni bilmem ki! Sanki memur midesi olduğundan hiç haberin yok. Memur midesi de-din miydi taştan olmalı, taşı koy eritmeli, zehiri iç yutmalı, tımmalı.

Ayın onaltısında Vasfi beyin yanı-na damladım:

— Aman Vasfi bey!

— Yazacağız kardeşim yazacağız. Sen hiç merak etme! dedi.

— Hani yazmıştınız?

— Bir daha yazacağız, bir daha yazacağız...

Gide gele, gide gele çok şükür Vasfi beye o ayın son günü bir yazı daha yazdırabildim. İkinci ay başı da geçince, bir baktım bu kere karşında eczacının kalfası. Şayet tenefüste olmasak, sınıf penceresinden salona atlar, oradan da toz o-lurdum ama, adam beni fena ense-ledi.

— Hecam 112 lira!

— Söyle kardeşim eczacı beye, dersten sonra uğrayacağım.

Ne uğradım, ne de ettim. Ama, her gün Vasfi beye uğradım. Daha ben kapıda gözükür gözükmez:

— Yok yok gelmedi, gelmedi da-ha! diyordu.

Şubat 28 öğlesini tamamen Vasfi beyin kapısının önünde geçirdim. Şayet bugün de para gelmezse, ve bizim 112 lira mart bir'e kalırsa, düyüna kalyormuş. Bir paranın da

Talebeler, Orman Fakültesini işgal etti. — Gazeteler —

— Ha gayret, sen içerden ben dışardan!..

İHSAN İSTEMİYORUZ

Hedefimiz doğru yolu aramak,
Aramızda dönecek insan istemeyiz.
Tasavvurun gayri mülk be ahmak;
«Gölge etme başka ihsan istemeyiz!»

Nezaketin «N» si yoktur üstünde,
Çok isabet ettin dağa küstün de.
Senin olsun afsunun da, tütsün de;
«Gölge etme başka ihsan istemeyiz!»

Falsoludur baştan başa «deyiş» ler,
Güya bizi irşat için gelmişler.
Bu tempoyla yeni düzen zor işler;
«Gölge etme başka ihsan istemeyiz!»

Siyasette övgü, adak beylik tür,
Kellik için merhem varsa kendin sür!
Pazar varmış eşiğini Bor'a sür!
«Gölge etme başka ihsan istemeyiz!»

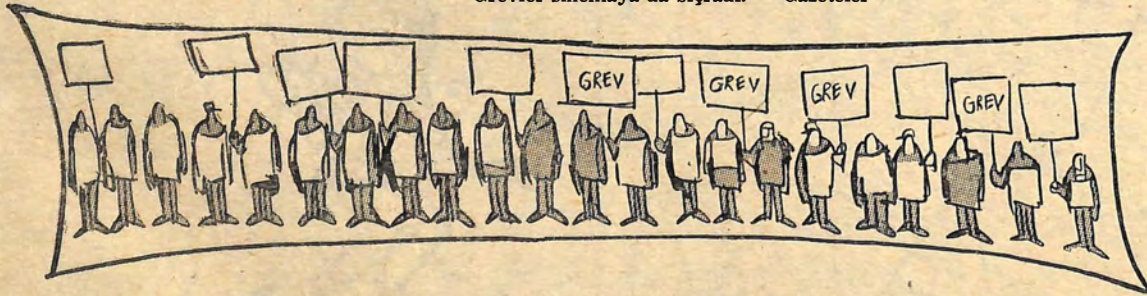
Vatandaşın şikâyeti ziyade,
Her mevkî mirasçı mı Beyzâde?
Oyumuzu çıkarmadık mezada;
«Gölge etme başka ihsan istemeyiz!»

Bir at alsak otlatmaya çayır yok,
Halk derdiyle yakınmayan sair yok.
Anladık ki: Hiç kimseden hayır yok;
«Gölge etme başka ihsan istemeyiz!»

Salâhattin KUTLU

Muzaffer İZGÜ

Grevler sinemaya da sığırdı. — Gazeteler —

SİNEMASKOP!

ŞEYTAN

Yaşamaktır bunun adı,
Ne tuzu var ne de tadı,
Ne hâkim bilir ne kadı
Şeytan bunun neresinde?

Nerelerden gelir suyu,
Kimlerdendir, nedir soyu,
Hey Allahın şaşkın kulu
Şeytan bunun neresinde?

Gömleği yok, gömleksizdir,
Dümeni yok, dümensizdir,
Çanağı yok, çömleksizdir,
Şeytan bunun neresinde?

İçinde mi, dışında mı,
Gözünde mi, kaşında mı,
Zenginde mi, yoksulda mı,
Şeytan bunun neresinde?

Çil paradandır teknesi,
Hep menfaattir haznesi,
Behey hayat acemisi
Şeytan bunun neresinde?

Erhan TİĞLİ

- LÜTFEN KENDİNİZE
GELİN! BEN KARDAN
ADAM DEĞİL, BİR
VASİTA BEKLEYEN
VATANDAŞIM!

" BİR KIZ BÖYLE DÜŞTÜ !.. "

Memur maaşlarına yüzde yirmi zam yapılacak. — Gazeteler —

YÜZDE YİRMİ!

HARARETLE KARŞILAMA!
Zamanla, belirli kelimelerin ne kadar ayrı şeyler ifade etmeye başladığına hayret etmemek elde değil.

Öyle ya, bir zamanlar gazetele-
rimizdeki «hararetle karşılan-
mıştır» deyiminin ifade ettiği mâ-
nâ neydi; şimdi Ankara'da Orta
Doğu Teknik Üniversitesi önünde
Amerikan Büyükelçisinin araba-
sının yakılması dolayısıyla «ha-
raretle karşılanmıştır» deyiminin
ifade ettiği mânâya bakın!

YILDIZINIZ DIYOR Kİ...

Hayata fakir başlayan, epey sı-
kıntı çektikten sonra şimdi biraz
rahata kavuşan bir arkadaşım:
— Yahu, bu ne biçim iştir anla-
madım... Eskiden başımı kaldı-
rıp gökyüzüne baktığımızda, ba-
na, yıldızlar, birer eksi işareti gi-
bi görünürdü; şimdi ise, birer
artı işareti gibi gözüküyorlar!

AKLINIZ YATIYOR MU?

İsrail, Fransa'dan, siparişini
önceden verdiği ve bedelinin bir
kısımını ödemiş bulunduğu silâh-
ları isterken, Fransa, «Silâhlar ve
uçaklar yapılmış, hazır, depo-
da bekliyor, fakat 1967 Arap-İs-
rail savaşı yüzünden bunları tes-
lim etmiyeceğiz» diyor.

Bu silâhların ve uçakların du-
ra dura yabana gittiğini düşünün-
ler var Fakat geçen yüzyıla ait
silâhlardan bir kılıcın veya han-
çerin, bugün, Avrupa'da antikacı
dükkanlarında yüzbinlerce liraya
satıldığına bakılırsa, söz konusu
silâhların da, ilerde —yani gele-
cek yüzyıl— antika eşya olarak
çok para etmesi ihtimali var.

Gelecek yüzyıl mı?... Evet, ge-
lecek yüzyıl!

Öyle ya, Orta Doğu ihtilâfının
daha önce halledileceğine aklınız
yatıyor mu?

ING
NO

KRAVAT

Belki biliş-
da, son yıllık
sütyenler
bunların git-
duruşa uyar-
mesi yoluna
Gördüğün-
gözlüklü, ya-
ra:

— Şu pa-
dim, sarıver
gâhtar:

— Kravat
baba, cevabı

BİR Dİ
İstanbul'da
bir gazeteci

LAF

— Kırk yaşına geldin, hâlâ ş

NİHAVENT FANTEZİ

Toto hastası Mister
Moto söylüyor:

Ne zaman tutacağım
Bu kaçınıcı hafta
Nerde o on üçler
Hani nerde verdiğim direkler
Ne zaman tutacağım
Bu kaçınıcı hafta
Ne zaman tutacağım
Haftalar geçiyor
Ligler bitiyor
Nerde o on üçler

TURŞU

Lâf salatası yapan-
lardan
Turşu kurdum
Kabak-
lardan
Hıyar-
lardan.

İŞÇİ

Gündüz
Apartman ya-
par
Gece-
konduda ya-
tar.

Mukadder ÖZAKMAN

LTERE FLARI

EGİL SÜTYEN!

'sunuzdur, Avrupa'-
ia fazla açık veren
vaçta olduğundan,
çe daha taşkın bir
e şekilde küçültül-
idiliyor.
bir karikatürde,
ca adam, tezgâhta-

on kravatı beğen-
glum, deyince, tez-

egil, sütyen o bey
veriyordu.

HAPSOLMA...

Londra'ya gelen
rkadaşla birlikte,

yabancı bir gazeteciyle şuradan
buradan konuşup sohbet eder-
ken, lâf, gazetecileri günümüzde
en çok tehdit eden hastahlara
yönelir.

İngiliz gazetecisi sıralamaya
başladı, istatistiklere göre, gaze-
tecilerin en çok ülser olduğunu,
kalb olduğunu...

Bizde gazetecilerin ülser olma,
kalb olmadan başka bir de hap-
solma tehdidi altında bulunduk-
larını söyleyince, adam anlama-
dı ve:

— Kimbilir, bizde kökü kazın-
dığından olacak, adını bilmedi-
ğim bir hastalık bu... dedi.

İKTİSADİ DURUMA BAĞLI...

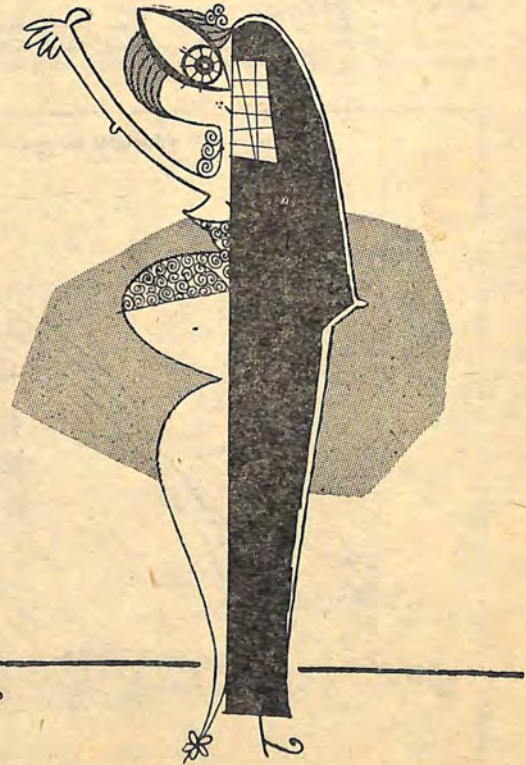
İngilizlerin merasime düşkün-
lükleri, tanıştırılmadıkları kim-
seyle bir topluluk içinde saatler-
ce bir arada bulunsalar bile ka-
tıyyen konuşmadıkları hakkında
eskiden beri anlatılan fıkralar...

Batan bir gemiden kurtulan iki
İngiliz sahile doğru yüzmeye baş-
lamışlar... Bir saat kadar yüz-
müşler; sonra, biri, ötekine «Af-
federsiniz Southampton limanı
ne tarafa düşer?» diye sorunca
«Affedersiniz ben sizinle tanış-
mış mıydım?» cevabını almış.

Vallahi, ben size bir şey söyli-
yeyim mi, her şey iktisadî duru-
ma bağlı. Şimdi iktisadî durum-
lar biraz bozulup zam üstüne
zam bindikçe, soğuk-duruşlu
kimseyle konuşmak istemeyen
bakış o İngilizlere bakıyorum
da otobüslerde, trenlerde falan,
adam, gazetede gördüğü her ye-
ni zam üzerine başını kaldırıp
kaldırıp gözleriyle «Bu da olur
mu söyle Allah aşkına?» der gibilerden konuşacak dert ortağı a-
rıyor!

Reşit AŞÇIOĞLU

Mini-etek tarihe karışıyor. — Gazeteler —

Yazısız

apanla oynamaktan vazgeçmedin!

TANIDIĞIM MEŞHURLAR

Naci Sadullah

(Geçen sayıdan devam)

Fakat «Küçük Kemal» in böylece biraz daha artan ferahlığı, ancak şubeye gitmek üzere hep birlikte yola çıkışlarından biraz sonrasına kadar sürebiliyor. Zira, yolda, sağında yürüyen Vasfi Rıza, solunda yürüyen Behzat'a soruyor:

«— Yahu Behzat, şube reisinin adı «Halis» ti değil mi?» Behzat cevap veriyor:

«— Hayır, «Halis» değil, «Muhlis» ti galiba!..» Hoppala!

Hani «can çiger dost» ları idi ya? Hani yakın ahablarıydı ya?..

Durumu anlayınca, kurtuluş ümitleri yeniden suya düşen biçare Küçük Kemal:

«— Vallaha, diyor, siz daha şube reisinin adının «Halis» mi, yoksa «Muhlis» bi olduğunu bile bilmediğinize göre, ben halis muhlis hapi yuttum demektir!»

Biraz sonra yanına girdikleri zaman, şube reisi binbaşı, ne Behzat'a, ne de Vasfi Rıza'ya hiçbir aşinalık göstermiyor.

Birisi: «— Efendim, beneniz aktör Behzat Butak!..» diyor. Şube reisi gayet soğuk:

«— Memnun oldum tanıdığım!..» deyip yer göstererek yarım ağızla ilave ediyor:

«— Buyurun, oturun!..» Öteki:

«— Efendim, beneniz aktör Vasfi Rızal!..» diyor. Şube reisi yine gayet soğuk:

«— Memnun oldum tanıdığım!..» deyip, yer göstererek yine yarım ağızla:

«— Buyurun, oturun!..» diyor. Ve onlar bir kanepeye yanyana birer topluluğa gibi ilişıyorlar.

Fakat Küçük Kemal de kendisini tanıttı, binbaşının, —insana bütün ömründe hiç gülmemiş olduğu

hissini veren— asık çehresi büsbütün çatlıyor:

«— Kemal... Yani Nuri oğlu Mustafa Kemal öyle mi?..»

Küçük Kemal, boğulur gibi:

«— Evet efendim!..» deyince, binbaşı zile basıp, içeriye giren posta neferine emir veriyor:

«— Bana muamelât zabıtını çağır!..»

Ve biraz sonra içeriye giren bir yüzbaşıya Küçük Kemal'i göstererek:

«— İşte, diyor, asker kaçağı olduğu ihbar edilen oyuncu. Götürün, hakkında lâzımgelen muameleyi yapın!..»

Yüzbaşı, şube reisine:

«— Başüstüne efendim!..» dedikten sonra Küçük Kemal'e bakarak kaşlarını çatıyor:

«— Yürül Düş önüne de, ben sana askerden kaçmanın ne demek olduğunu öğretilerim!..»

Ve Küçük Kemal, dizleri titreye titreye, kurbanlık koyun gibi melûl melûl, yüzbaşının önünde odadan çıkıyor!

Fakat biraz sonra, Küçük Kemal'e birlikte binbaşının odasına gelen muamelât zabiti:

«— Efendim, diyor, bu oyuncu: «Ben asker kaçağı değilim, tecilliyim!» diyor ama, nüfus kâğıdının askerlik hanesi bomboş!.. Göya eski nüfus kâğıdını kaybetmiş, bunu yeni almış da, şubesine götürüp işletmeye vakit bulamamış. Fakat ne nüfus kâğıdı, ne de verilmiş tarihi hiç de yeni değil! Ne emredersiniz?»

Binbaşı, kaşları çatık cevap veriyor:

«— Dediklerine göre, demek düpedüş yalan söylüyor bu! Parasını kendisi öder, şubesine telgraf çeker

sorarız. Cevap gelinceye kadar da şubede mahpus kalır!..»

Behzat, şube reisine:

«— Aman efendim, diyor, bu hepimize verilmiş bir ceza, hem de çok ağır bir ceza olur. Zira şimdi sahneye koyduğumuz piyeste başrolü o oynuyor. O olmazsa, piyesi sahneye koyamayız ve cümlemiz birden hem sefil, hem rezil oluruz. Biz kefil olalım, cevap menfi gelirse, kendisini size teslim edeceğimiz şerefimiz üzerine söz verelim. Sahnedeki işini görmesine lütfen müsaade buyurun!..»

Binbaşı, kaşları çatık olarak, biraz düşündükten sonra:

«— Pekâlâ, diyor, öyle olsun. Bunda müstahak olduğu ceza verelim derken, suçsuz insanların ekmeğiyle oynamayalım. Ama bir şartla, —Küçük Kemal'i göstererek:—

«— Bu, her sabah saat beşte burada olacaksınız!..»

Oyunlar gece saat birde bitiyor. Sanatkarların otele dönmeleri, makaylarını temizleyip yatmaları saat ikiyi buluyor. Halbuki saat beşte şubede bulunabilmesi için biçare Küçük Kemal'in saat dörtte kalkması lâzım!

Gerçi son derece zor iş ama, binbaşının çatık çehresi de kendisi ile saat pazarlığına girişilmesine zerre kadar elverişli değil. Ya kızp da verdiği izni de geriye alıverirse?..

Böyle olunca, biçare Küçük Kemal'e:

«— Başüstüne efendim!..» demek ten başka hiçbir lâf düşmüyor!

O sırada Behzat, şube reisine:

«— Efendim, kendisine lütfen emir buyurunuz, diyor, buraya gelmek için kalkarken, sabah karanlığında bizim uykumuzu da dağıtma-

sın. Zira üçümüz aynı odada yatıyoruz!..»

Vasfi Rıza da hemen Behzat'ı tasdik ediyor:

«— Elbette efendim. Askerlikten beraber kaçmadık ki cezaı beraber çekelim!»

Ve yerinden kalkıp, ayaklarının ucuna basa basa yürüyerek:

«— İşte böyle, hırsız adamlarıyla çıkıp gitsin!..»

Biçare Küçük Kemal, hırsından neredeyse çıldırarak. O sırada şube reisi ile gözüğe geliyorlar. Fakat o da ne? Şube reisinin yüzündeki sahte sertlik birden dağılıyor ve gülmeye, hem de boğulurcasına, katırlıcasına gülmeye koyuluyor!

Meğer zavallı Küçük Kemal'in bütün başına gelenler, onun askerlik durumunu bilen Behzat'la Vasfi'nin marifetleri değil mi imiş?

Onlar, şube reisi ile hakikaten gayet iyi dostmuşlar. Bu oyunu oturup üçü beraber hazırlamışlar ve hattâ tıpkı piyes prova eder gibi talimini bile yapmışlar!..

Şubeden çıkarılarken, Küçük Kemal, ikisine de haklı olarak kalayı basınca, Behzat:

«— Sen, demiş, bize küfredeceğine otur-da talihine şükret. Zira şube reisi, kankahasını biraz daha zaptedebilseydi, programda sana, şubenin helâlarını yikatmak bile vardi!..»

Hey «Küçük» sıfatlı büyük Kemal heyl!.. Tiyatrolarımızda sahnelerimize her bakışında, içimde senin bıraktığın kocaman boşluğu da seyretmenin derin acısı sızlar.

Seni öyle anıyor ve hele öyle arıyoruz ki, bilsen, duyabilsen, mutlaka «Ba'sü bâd-el mevt» e —Öldükten sonra dirilirse— uğrar, döner geliverirdin!..

Naci Sadullah DANİŞ

İnönü: «A.P. yönetimi beceriksizlik içinde» dedi. — Gazeteler —

— Ne beceriksiz.. Kaleyi bile tutturamıyor!..

Akbaba

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer Caddesi,

No. 8-10, Daire: 3. İstanbul

Telefon : 22 13 11

İLAN FİYATI : Kapak içi, santimi 25 lira, iç sayfalar 40 liradır.

Fiatı : 100 kuruştur.

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

EĞLENCELİK-EĞLENCELİK

SUAVİ SÜALP

AVDAN GAYE NEDİR? — Avdan gaye bir takım hayvanların huzurunu kaçırmak için soğukta, karda, tipide yanına bir tüfek, bir köpek alarak turşu gibi oluncaya kadar dolanmak ve sonunda bir şey vurmadan dönmektir...

AVCI NASIL HAZIRLANIR? — Avcı ava çıkmadan önce erkenden kalkıp dişlerini fırçaladıktan sonra av elbiselerini giyer... Bunlar simokın, yahut kilot pantolon üstüne giymiş bir gömlek, kasket, kar gözlüğü, avcı yelegi, dürbün, biri saçmalı, öbürü kurşunlu iki tüfek (Çifte ve kırma) bin beşyüz fişek, on bin saçma... Erkekten kaçma... Avcının en sadık dostu köpeğidir... Köpeksiz avcı, kepeksiz una benzer...

GELELİM KÖPEĞE — Her önüne gelen köpek av köpeği olamaz... Bunun için sülle-sinde en aşağı beş kadar avcılık etmiş köpek olması şarttır... Ayrıca köpeğin ava çıkması için sihih muayene çizildin ve avlanan hayvanlarını yemiyeceğine dair noterden tasdikli bir taahhütname olması şarttır... Av köpek-

BU HAFTA DA AVLANALIM

Birçok insanda avlanmak hırsı vardır... Ne varmış?... Evet av şahsi ihtirasları bir tüfeğe doldurup saçma halinde atmak yerine de geçer... Dünya avcılık teşkilatı başkam Mösyö Le Chien bu hususta şunları söylemiştir: «Le poison qui le chien tou-jur le mond...» Yani dünyada köpekle do-laşmayacak bir insan tasavvur edemiyorum... Burada köpek av sembolüdür... Şimdi traşı keselim ve av konumuza gelelim beyler... Yeter bel...

leri ekseri düşük kulaklı, burnundan nezle olmayan, iyi koku alan, ayağı çabuk ve her ağacın altında çişini yapmayan cinslerdir... İyi bir av köpeğinin tahsil süresi ıhzari hariç onbeş yıldır...

AVA ÇIKIŞ BAŞLIYOR — Avcı ya tek olarak, ya da bir kaç kişi ile ava çıkar... Çıkar-ken tabii herkes yanına köpeklerini alır... Yal-nız dikkat edilecek husus, köpeklerin arasun-da şike olmamasına dikkat etmelidir... Çün-kü köpekler vurulan her hayvanı yerler ve sahiplerine av getirmezler... Aralarında anlaş-tıkları için avcılar bunu ekseri yutar... Neyse ava avcılar güneş doğmadan çıkarlar... Çünkü bu sıralarda hayvanların ekserisi uykuda ol-dukları için ani bastırma ihtimali vardır...

AV BAŞLIYOR — Avcı denen herifler av-lanacakları yere bata çıka geldiklerinde, za-

ten av hayvanları tüymüş olurlar... Fakat ba-zan bir iki enayi av hayvanı her zaman çı-kacağından avcıya iş çıkmış demektir... Büt-tün bunlara rağmen avcıların ekserisi iyi ni-sancı olmadıklarından ilk ateşte bu av hay-yanları da kaçır ve ortalıkta kimse kalmaz... Fakat nedense avcılar akşama kadar dağlar-da, derelerde, ormanlarda sürüp perişan olurlar ve bütün kuvvetleri kesilmiş olarak ge-riye dönerler... Zaten bütün maksat boşuna yorulmaktır... Tabii arada bir köre atıp şaşı-ya vurmak da vardır... Eğer bir iki av hay-vanı vurmuşlarsa bu sefer de aralarında kav-ga çıkar ve giden avcılardan bir ikisi geri dönmeyiz...

PEKİ BU İŞİN ZEVKİ NERDE? — Bu so-runuzun çok ukalaca olduğunu belirtelim... Çünkü avcı denen kimse zaten bir şey avla-yamayacağını bilir... Bütün maksat omuzda tüfek, yanına köpek fiyaka yapmaktır... Ay-rica av insanı çok zinde yapar, dinlendirir ve vücudun oksijenini depo eder... Bunun yanı sıra en tatlı iş atmaktır... Avcılar avda ata-madıklarını kulüpte oturup atarlar ve birbir-lerini uyutmaya çalışırlar...

MAHMUT ÇİFTE — Yirmi senelik avcıdır ve hayatın-da bir tek keklik vurmuştur... Göbeklidir... İki çiftesi, üç kırması ve Bobi, Reks ve Mahsun adlı üç köpeği vardır... Av yüzünden yirmi senelik karısından boşanmıştır... Halen Bolu ormanlarında bir kulübede köpekleriyle birlikte yaşa-maktadır... Ahnan son bilgilere göre köpeklerinin Mahmut Çifte'yi yedikleri söylenmektedir... Bunu doğrulayan delil olarak geçenlerde Mahmut'un ayakkabısının teki Bolu as-valtında bulunmuştur...

HAYATİ ÇEKVUR — Daha ziyade domuz avcılığı ya-par... Bir yaban domuzu avında bir kolunu ve bir gözünü kaybetmiştir... Fakat tek gözlü pek adamdır... Ağaca çıkıp domuzu yukardan ateş eder ve sonra ağaçtan ağaca atla-yarak tüyer... Hep karavana attığından şimdiye kadar hiç domuz vuramamıştır... Rivayete göre yaban domuzları Ha-yat'i'yi temizlemek için aralarında and içmişlerdir... Bize kalırsa Hayat'i'nin günleri sayılırdır...

ÖRDEK KEMAL — Gölde yaban ördeği vurmak dâ-vasına üç kere boğulmak tehlikesi geçirmiştir... İki köpe-ğinden büyük kulaklı olanı yani Çomar çok iyi yüzücüdür... Fakat Kemal'e bir türlü yüzme öğretememiştir... Kemal şimdiye kadar sadece iki yaban ördeği vurmuştur... Fakat

MEŞHUR ATICILARI TANIYALIM

onları da yolda avdan eve dönerken düşürmüştür... Kemal bu günlerde Sapanca gölü kenarında dolaşmaktadır... Gör-mek isteyen orada bulabilir...

HAKKI KEKLİKOĞLU — En çok atan avcı olarak ta-nınır... Palavrasının bolluğu yüzünden avcılar kulübünün şeref üyesi seçilmiştir... Avda çok içer... Yirmi senelik kö-peği olan Şoşo ile araları çok iyidir... Köpeğinin sözünü pek dinler... Ekseri ava çıkarken fişekleri ve saçmaları eve unuttur... Bazan da av sırasında bir kenarda sızır ka-lır... Hakkı halen keklik avlamak için pusudadır... Aman yavaş yürüyün... Sizi keklik sanıp vurabilir...

TILKI ZİYA — Tilkili avına meraklı tek avcıdır... Bir şey vuramayacağını bile bile her sabah tilki avına çıkar... Tilkiler Ziya'yı artık tanıdıklarından onunla dalga bile ge-meğe kalkmaktadırlar... Ziya sabahın akşama kadar tilki kuyruğu görecek diye dolaşır... Her oynayan şeye ateş ettikten bir saat içinde fişekleri bitirip avdan döner... Yanındaki köpeği canı istediği zaman onunla ava çıkmak-tadır... Ziya'ya çok kere bu işten vazgeçmesi için ricada bulunmuş, fakat Ziya onu dinlememiştir... Son söylentile-re göre Şuşu'nun mukavelesi bu aylarda bitecek ve Şuşu bir daha Ziya ile ava çıkmayacaktır...

AV HAYVANLARINI TANIYALIM

TILKI — Uzun kuyruklu, dik kulaklı son derece hin oğlu hin bir hayvandır... Avcılarla dalga geçmesiyle tanınmıştır... Tilkili avcılarının ava çıkınlarını bekler ve uzaktan onlara kuyruğunu gösterir... Bu aslında tuzaktır... Tilkiliyi gören avcılar ateşe baş-larken tilki bir yolunu bulup o-roya yatar ve vurulmuş numara-sı yapar... Köpekler peşine dü-şünce tüyer ve onları şışirdikten sonra gene kuyruk dömenine ya-tar... Ve böylece akşama kadar avcılarla matrak geçer... Av ki-taplarında yazdığına göre tilki-nin dalga geçmesine bozularak intihar eden binlerce avcı var-dır...

YABANI ÖRDEK — Yabanî ör-dek bildiğimiz ehlî ördeğin me-deniyet görmemiştir... Çok saf hayvandır... Göllerde sürü ile ge-zer... Avcının geldiğini görünce suya dalar ve öbür taraftan çı-kar... Fakat avcı eğer tutturursa başına daha büyük dert açılır... Çünkü gidip sudan ördeği ala-maz... Yüzmeye kalkamaz su so-ğuktur... İşte bu yüzden vurulan ördeği, arkadaşları galarıyla

çekip götürürler ve avcıya yarat-mazlar... Daha sonra da onu me-rasimle gömerler... Eti çok lez-zetlidir... Dolması iyi olur... Ol-sa da yesek...

KEKLİK — Keklik teklige ben-zer... Kayalarda dolaşır ve kaya rengini alır... Avcı gelirken arka-sı üstü yatıp ölmüş numarası ya-par... Köpekten çok korkar... Yağlı olduğundan çabuk kaçma-z... Fakat araziye iyi uyduğu için avcı kekliği bir türlü gö-remez... Arar arar gider... Sonra keklik toparlanıp ayağa kalkar... Üstünü başını süpürdükten son-ra yoluna devam eder...

BILDIRCIN — Eti iyi bir kuş-tur... Daha ziyade vurulduğu an-

da köpek tarafından mideye indi-rildiği için avcılar bunun tadını pek bilmez... Sürü halinde dola-şır... Vurulduğu zaman beyin üs-tü düşer... Düştüğü yerin rengini aldığından bulmak zordur... Fırı-nı ve tavası iyi olur... Dolmasını da yaparlar... Sonra tencerenin kapığını kaparlar...

GEYİK — İşte tam avlanacak hayvandır... Nesli tükendiğinden avlamak ayıp sayılmaktadır... Çok uzaktan avcının kokusunu alır, O kadar hızlı kaçır ki göz-le değil dürbünle takip edilir... Sürati saniyede 45 kilometredir... Aile olarak yaşar... Avcı ile kar-şılaşınca şunları söyler: «Aman avcı vurma beni çocuğum çocu-

ğum var»... İşte bu yüzden geyik vuran bir avcı iflah etmez... On ay içinde bir yerine nüzül iner ve hayatı kayar... Geyikle uğraşma-yalım ve bu güzel hayvanı avla-mayalım arkadaşlar...

AYI — Dağların en kuvvetli hayvanıdır... Yaralandığı zaman adamın kemiklerini kırar... Ho-murtusu meşhurdur... Armut se-ver... Avcının karşısına aniden çıkar ve ona bir elense atarak şark kündesi ile yere vurur, son-ra yüzüne tükürür ve: «Ulan avcı dayı karşıdaki senin ayı oğlu ayı» der ve gider... Ayı vur-mak için insanın ayı gibi olması lazımdır...

YABAN DOMUZU — Dünyanın en antisempatik hayvanıdır... İki cıtalı dişini adama geçirdi mi karaciğerini deler... Dumdum kurşunundan başkasıyla ölmez... En nazik yeri iki kaşının ortası-dır... Oraya rastlatmak için insa-nın pilgin deredece soğukkanlı ve nişancı olması lazımdır... Ya-ralandı mı gaddarlaşıp ve önüne geleni duman eder... Nefesi çok kızgındır...

Şimsıcak-bumbuz

YALÇIN KAYA

EDEP DAİRESİ MÜFETTİŞİ

o

— Alooo! Hüseyin bey, değil mi?... Ben Hilmi, Hilmi Sarıca, efendim... Hilmi Sarıca... Kilim sarıcı değil, Hilmi Sarıca... Hilton'un hil'i, minare'nin m'si. Hiil-mi... Ne kilimi kardeşim, dalga mı geçiyorsun?... Hilton var ya, Hilton... Nasıl hangi Hilton?... Canım, hangi Hilton olursa olsun... Peki, İstanbul Hilton. O Hilton kelimesini tam yarıdan böl. Ne oldu şimdi? Hil-ton, öyle değil mi? Onun ton'unu at... Yahu, sana odunun tonunu soran kim?... Ton kelimesi var ya, bildiğimiz ton... Ton, ton... Tonton değil, sade ton... İşlemeli donun aksı mı?... Hoppala, donu ne karıştırıyorsun şimdi?... Karıştırma tabii. Hilton'da don ne arar? Ton, kardeşim, ton!... Bravo, bin kiloluk ton. Çok şükür... Evet ton... Bahşı da var... Don değil birader. Demin doğrusunu ne güzel söyledin... Haa, dilin dönmüyor... Evet, aferin... Ne mi olacak?... Hay Allah, lâf o kadar dağıldı ki, diyeceğimi unuttum. Tondan için bahsediyorduk yahu?... Ha tamam, Hilton'dan ona geçtik. Peki, Hilton'dan için bahsediyorduk?... Neyse, önemli bir şey olsaydı unutmazdım. Belki biraz sonra hatırlarım.

Hüseyin bey, seni rahatsız edişimin sebebi şu: Ben, Türkiye'den hususî bir vazifeyle gönderildim. Vazife de şu: İşçilerimizin Avrupa'daki davranışlarını tahkik... Senin adresini bana Nahit verdi... Cahit değil, Nahit... Nahit, Nahit. Hani adam kızına bir «it» ekle. Ne olur o zaman?... Adam çok mu kızar?... Sen ne diyorsun, arkadaş?... Adamın arkasına köpek mi bağladın?... Ne adamı, ne köpeği, kardeşim?... Bak iyi dinle, iyi: Külhanbeyliğe özenen insanları gösterip «Nah» deriz ya, «nah», o «nahı» «it» in önüne tak... Olmaz mı?... Niye?... Köpek nallamaydı da nerden çıkardın be?... Nal değil, nah, nah, naaah!... Küfreden kim?... Ben sana şeyi anlatmaya çalışıyorum. Affedersin ama, ben sana ne anlatıyordum?... İt mi?

Nasıl it?... Neyse unuttuğum. Sonra hatırlarsam anlatırım.

Benim vazifem, Edep Müfettişliği... Mektep değil, edep... Şu meşhur Edep Genel Müdürlüğünü bilmiyor musun, onun müfettişi... Yok artık deve. Sen hiç gazete okumaz mısın?... Allah Allah!... Öyleyse kısaca anlatıvereyim. Üç ay kadar önce memleketimizde böyle bir daire kuruldu. Resmî adı, Edep Genel Müdürlüğü. Ağbım kurdu. Bu müdürlüğün vazifesi, memleketi ahlâk bakımından ele almak. Kimin edebî yerinde, kimin değil, kontrol edilecek... Edep yeri kontrol edilmeyecek, edebî yerinde olup olmadığı kontrol edilecek... Evet... Çok önemli ya... Bütün okullar, hastaneler, fabrikalar, dükkanlar, stadyumlar, lokantalar, gazinolar, barlar, meyhaneler edepleriyle mi çalışıyorlar, başka titrili mü çalışıyorlar, araştırılacak... Tabii iyi. Bir memlekete her şeyden önce ahlâk lâzım... Evet, ağbım kurdu... Vallahi, o uzun hikâye... Peki.

Geçen bahara kadar bizim ağbılığın durumu maşallah pek iyiydi. On dokuma tezgâhı, bir apartman, iki taksi, bir kamyon... İşin kurdu olmuştuk. Piyasa ne kadar dalgalansa, dalgalansa, insan, çıksın, ona vız gelirdi. Ama ne oldu, biliyor musun? Piyasa düzgün gitmeye başlayınca, topu attı. Hani okyanusları sağsalım aşip Haliç'te batmak gibi bir şey. Tezgâhlar gitti, apartman gitti, arabalar gitti. Kaldı mı sip-sivri... Çoluk çocuk, bize taşındıktan sonra kendisine iş aramaya koyulduk. Seksen dairede seksen iş bulduk ama, bizim bey biradere beğendiremedik. Hepsinde bir kusur icat ediyordu.

Bir sabah kahvaltıya neşe içinde

geldi. Etekleri zil çalıyordu. Ermişlerden biri rüyada ona «Edep Dairesinde çalışacaksın» demiş. Bana «Bu daire nerede, biliyor musun?» diye sordu. «Ağbı» dedim, «Türkiye'de böyle bir daire yok. Ama ahlâk zabıtası var. İstersen orasını bir yoklayayım.» Hayır, ille de Edep Dairesi diye bir yer varmış da biz bilmiyormuşuz. Ermişler yalan söylemezmiş. Dünya kadar yere telefon açtım, sordum. Yok. Öyle bir daire yok.

Ben telefonla uğraşırken, ağbım evden sivişti. Sonra anlattı: Cadde önüne geleni çevirip sormaya başlamış «Edep Dairesi nerede?» diye. Derken bizim partinin dışı politikacılarından birine rastlamış. Adam «Çok doğru söylüyorsun» diyerek ağlamaya, ağbının yanaklarını öpmeye başlamış. Sonra kolundan yakaladığı gibi ağbımı parti merkezine götürmüş. «Arkadaşlar, uymayın!» demiş. «Memleket daha batmadıysa, böyle ilham sahibi mübarek zatların yüzü suyu hürmetine batmadı... Siz bu arkadaşla meşgul olun; ben yan tarafta bir önerge hazırlayıvereyim. Bu arada yemekleri de tembihle. Garson gelesiyse kadar benim işim bitmiş olur.»

O gün ağbım ağlar, politikacı ağlar, parti grubu ağlar, milliyetçi basınımız ağlar, resmî gazetenin gece yarısı apar topar getirilmiş müretipleri ağlar ve sonunda nurlu bir müessesese ufuklarda gülmüş: Edep Genel Müdürlüğü...

Genel Müdür mü?... Ağbım elbet... Remzi Sarıca... Rem-zî Sa-rı-ca... Sensin benzi sarıca... Kardeşim, sen sağır mısın, ne otsun?... Remzi, Remzi!... Tüh Allah müstahakkını versin... Remzi, eşiğü, Remzi! Ra-

mız'ın r'si... Hangi Ramiz'in reisi mi?... Oğlum, sen konuşacağına anır, anır!... Sen olsan küfredemez misin?... Ramiz kelimesi var ya, onun r'si... Anladın mı?... Kırk bir buçuk maşallah!... Devam ediyorum: Emin'in e'si, minare'nin m'si, zil'in z'si, imam'ın i'si. Ne çıktı meydana şimdi?... Emin'in eşi minaredeki müezini zil sesiyle susturunca imamın işi meydana mı çıktı?... Çüüüü, çüüüüü!... Ulan, ağbımın adını rezil ettin be!... Remzi değil, rezil, rezil... Ha, Remzi dedin sen sahil!... Ulan, iki saatir sana bu adı anlatmaya çalışıyorum. Amma adama çatlık ha...

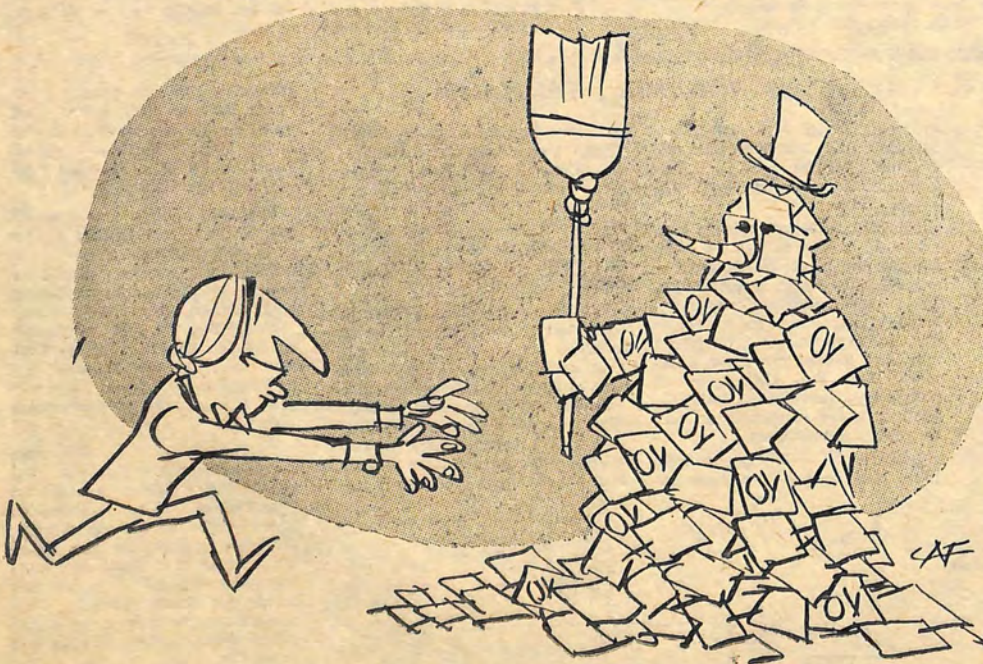
Ben, o dairenin başmüfettişiyim... Avukatım... Yazıhaneyi başkasına devrettim... İsveç, Almanya, Avusturya, Hollanda, Belçika, Fransa, İngiltere, dolaşıp duracağım... Bildiğin gibi, Avrupa'da hayli vatandaş var. Bunların arasında iyisi de bulunuyor, kötüsü de... İyiler yardım ederse, kötüler düzeltmek, daha olmadı hesaplarını görmek mümkün olur. Senden bir ricam olacak. Ben şimdi sizin şehre kadar uzanamıyacağım. Fakat iki hafta sonra muhakkak orada olacağım. Eğer sen bana Türk'lüğe ve de bilhassa milliyetçiliğe yakıştırmayacak hareketlerde bulunmaların isimlerini bildirirsen çok sevinirim... İki buçuk rezil yıldızdan adımı kötüye çıkarmamalı... Çok teşekkür ederim, kardeşim. Ben de senden bunu beklerdim... Sağol, çok sağol!... Yâni demin isim anlatılabilmek gayretinden ötürü biraz kalbini kırdım. Kusura bakma... Ne demek, rica ederim. Aşap meselesi. Yoksa... Katiyen... Katiyen akından geçmesin... Estağfurullah...

Benim adım Hilmi Sarıca, şekerim... Yahu insaf birader, Hilmi Sarıca nerdeee, ilmi sakınca nered?... Aman şu isim meselesini bırakalım. Vallahi öfkeden kişneyeceğim geliyor... Yaşa, iyi söyledin...

Nasıl?... Bizimkiler arasında?... Kısa etekli?... Adı ne o kaltağın?... Yazdım. Ben o kızı partiden attırmazsam, bana adam demesinler. Senin bulunduğun şehirde mi çalışıyor?... Eteği bayağı kısa mı?... Diden bir karış üç parmak yukarda... Oh oh, nerdeyse kilotu gözükecek rezilin... Yok canım... Attırdım gitti... Bizi mi tutuyor?... Ha o zaman iş değişti. Kızın günahına giriyoruz... Odana mı geldi?... Yalnız geldi?... Nasıl geliyor yahu?... «Selâmunâleyküm» dedi geldi. Kız, bizden canım... Evet... İçki?... O istedi?... Tüh rezil!... Sarap çıkardım, içmedi... Bak yine iş değişti. Kaideleri biliyor. Bildiği gibi, tatbik de ediyor... Elbet, şarabın tövbesi yok... Rakıyı reddetmez tabii. Derin kız canım. Hafif görünüşüne bakma, çok ağır, çok derin, çok olgun, çok feribeli bir hanım. Aferin evlâdıml...

İçkiden sonra?... Anlamadım, ka-dehi fırlatıp ne yaptı?... So so soyundu mu?... İnşallah İngiltereden dönüşte o yavruyla tanışmak fırsatını bulacağım. Tebrîk ve teşekkürlerimi kendisine iletiver. Bu hanım kıza benden kalbler dolusu selâm söyle... Hilmi Sarıca'dan dersin... Hilmi, Hilmi... Hadi bakalım yine develerin önünde koşturmaya başlayacağız. Hilmi, Hilmi Sarıca... Hal'in h'si, inat'ın i'si, lâzım'ın l'si, mangır'ın m'si, ineğin i'si...

Yalçın KAYA

— Bölükbaşı kış taarruzuna geçti. —

İlyas efendinin önünden geçerken:
— Yeter be delikanlı, helâk oldun helâk, dedi. Bak şu balıme, sana ibret olsun. Ben de senin gibi çalıştım burnumu karıştırmadan. Sunra ne uldu, hiç, üstelik kari de üldü. Kaldık sipsivri...

Yakup bey çıkmadan önce, İlyas efendinin omuzuna elini koydu:

— Eğer bu pantolonla eve gitmeye utanırsan sana bir fayton çağırayım, biter gidersin, dedi...

İlyas efendi, elindeki diviti bıraktı. Belini yumuşatmak için arkaya doğru gerindikten sonra:

— Teşekkür ederim efendim, dedi...

Yakup bey fıslıtyla:

— Paraya ihtiyacın var mı? diye sordu. Gerçi benim de cebimdeki azı azı ama, belki de bir kaç kuruş ihtiyacın vardır...

— Yok efendim, teşekkür ederim...

— Seni bordroya dahil ettik.

İlyas efendi, bordronun ne olduğunu bilmediği için bu sözün üzerinde durmadı bile. Yalnız:

— Çok ayıp oldu! dedi.

— Ayıp olan ne?

— Bugünkü olay. Tam müdürün karşısında yere yuvarlandım...

Yakup bey kahkahayı bastı:

— Neresi ayıp yahu bunun? Ben bir keresinde merdivende ayağım burkulduydu da valinin üzerine yuvarlandığıydım... Sonra vali de benimle beraber yüzükoyun yere. Hem ben ikinci basamakta durabildim, vali soluğu aşağıda aldıydı.

İlyas efendi, hayretle baktı Yakup beyin yüzüne:

— Valinin ha! dedi.

— Valinin ya, ne sandın... Yahu Allah'a şükür sen ne zannediyorsun bu adamları. Vali olmuş ne olmuş, müdür olmuş ne olmuş. Onlar da senin benim gibi memur. Hem bir bakıma biz onlardan daha çok çalışıyoruz. Bugün memleket valisiz olur, bugün memleket müdürsüz olur ama asla memursuz olamaz.

Devletin memuru yok mu, bil ki kanadı kolu kırık. Müdür gider, müdür vekili idare eder, vali gider, vali muavini idare eder, amma memur gitti mi, yandı belle daire. Onun için kendini böyle hor görme. Bugüne bugün burada sen validen de yükseksin, müdürden de...

— Ben yükseğimi?...
— Sen yükseksin ya. Vali kaç dakika durdu bugün vilâyette? Müdürün saat kaçta geldiğini gözlerinle gördün. Ama gel gör ki, maasın

İLYAS EFENDİ

MUZAFFER İZGÜ

yükseğini de onlar alırlar... Ama bize gelince, küçük memur. Küçük memurun küçük parası... Hem sen niye memur oldun Allah'ın sever-sen?

— Baba mesleği!...

— Aman ne esaslı meslek ya!... Söyle bakalım bana, babanın evi var mıydı?

— Yoktu!...

— Senin de olmayacak. Kaç kat elbisesi vardı babanın?

— Bir!...

— Senin de bir kat olacak?

— Sen iyi bir tahsil yapabildin mi?

— Yapamadım!

— Senin çocukların da yapamıyacak. Baban hiç şöyle bir gece olsun sabahlara dek içip eğlenbildi mi, barlarda, sazlarda?...

— Hayır. Babam saat sekizde uyurdu.

— Sen de sekizde uyuyacaksın... Annenin çektiklerini burada anlatmamın gereği yok her halde.

— Babam iyi insandı.

— Ben onu demek istemedim. A-caba sorarım sana, annenin üzerindeki son mantosu kaç yıllıktı?

— Hatırlamıyorum. Ben bildim bileli o kahverengi mantoyu giyerdi.

— Belki de baban onu sen doğmadan almıştır. Şimdi söyle bakalım bana, annen de diğer kadınlar gibi hiç olmazsa iki yılda bir, bir manto istemez miydi, canı çekmez miydi diğer kadınlar gibi giysin kuşansın? İsterdi değil mi? Benim de babam memurdu, kader beni de memur yaptı... Zavallı babam, ölüp gitti, bana, biricik oğluna bir elbise yap-tıramadı... Bir keresinde kendi eski elbisesini tersyüz ettirerek bana bir elbise yaptırmıştı. Benim o günü okula gidişimi görecektin bir... San-ki başka bir Yakup'tum. Bir adım yürüyor, durup elbiseye bakıyordum, bir vitrin görüyor, duruyor el-

biseme bakıyordum. Uzun yakalı, çift düğmeli bu elbiseyi hiç unutmam. Okula bir girişim var, zannedersin dünyamın en zengin oğlu giriyor. Arkadaşlarıma bir bakışım var, sanki gözümde sinekler... Ama sonunda ne oldu bilir misin?

— Yırtıldı mı elbisen?

— Keşke yırtılsa... Sınıfa girdik, öğretmen bekliyoruz... Zengin çocukları dolu sınıfta... Bir tanesi kalktı, tahtaya Yakup'un elbisesine maşallah diye yazdı. O oturdu bir tanesi kalktı, Yakup'un elbisesinin cebine bak diye yazdı... O oturdu, bir tanesi kalktı, Yakup'un elbisesinin kucuna bak, diye yazdı...

Baktım... Kıçımındaki yamayı o zaman farkettilim. Kumaşın karelerini yanlış oturmuştu terzi... Sonra bir tanesi yanıma gelerek:

— Yahu senin terzi ne cins terziymiş, herkesin göğüs cebi solda olur, seninki sağda, dedi...

Elim göğüs cebine gitti. Oysa ki, oraya annem bir de beyaz mendil yerleştirmişti... Dikkat ettim baktım, sahiden tüm çocukların göğüs cebi soldaydı... Son darbeyi, sınıfın en şımarık, hem de zengin kızı Elif indirdi. Tahtaya kocaman kocaman harflerle, Yakup'un elbisesi babasının tersyüz edilmiş elbisesidir, diye yazdı. Ondan sonra bir daha hiç giymedim o elbiseyi, anlıyor musun hiç giymedim o elbiseyi... Annem çok yalvardı giy oğlum, diye, asla dedim. Nasıl hoşuna gitti mi bu hâ-tıra? İşte sana verecekleri para da, çocuğuna tersyüz elbise giydirecek kadar paradır. Sen çalış bakalım, çalış, yemeğe gitme, başını defterden ayırma!...

İlyas efendi, gerçi etkilendi bu sözlerden ama, onun evlenmek diye bir fikri yoktu kafasında. O hiç evlenmiyecekti. Bunu, Yakup beye de söylemekten çekinmedi:

— Ama ben hiç evlenmiyeceğim ki...

— Hiç evlenmiyeceksin ha!...

Kahkahayı bastı Yakup bey:

— Evlenmeyip de tohumu mı karışacaksın? Baksana şu Deliri efendiye, şimdi bir münasibini bulsa derhal evlenir... Memur hayatı çekilmez, hele kadınsız olursa hiç çekilmez. Ne bileyim, bazan insanlar galiba, kendi çektikleri yoksulluğu başkasının da çekmesini isterler. Ama ne yazık ki, memurlar bu yoksulluğu kadınlara çektirirler. Zavallı ufak memur kadınları! Bir çorap için bir ay bekleyen ufak memur kadınları, gördüğü bir filmi bir ay anlatan ufak memur kadınları, moda-yı beş yıl geriden takip eden ufak memur kadınları... Neyse hadi hava karardı zaten. Şimdi rahat rahat evinin yolunu tutabilirsiniz.

— Bu defter burada mı kalacak?

— Bırak kalsın!

— Ya çalarlarsa?

— Kim ne yapacak yahu, bir sürü ölü, bir sürü diri ismi.

İlyas efendi yarılmıyordu defterin başından. Hani içinden geçmi-yor da değildi, şöyle olursa, bu gece sabaha dek çalışsa, defteri yarıl-sa, yarın da gerisini tamamılasa...

Ama o anda aklına, yarın Süleyman beye başka bir iş için yardımı ede-ceği geldi!...

Dışarı çıktılar... Caddede insanlar vardı... Koşuşan insanlar, evlerine giden insanlar... Kadınlar da vardı, güzel kadınlar, çirkin kadınlar...

Yakup bey:

— Şu nasıl? diye bir kadını gös-terdi.

İlyas efendi:

— İyi, demiş bulundu...

— Halı gördün mü? Kadın kadın-dır azalırım ben onu bunu bilmem. Tâ Âdem zamanından beri erkeği arkasından koşuturur. Bir gün gelecek sen de koşacaksın... Belki de bana açılacaksın... Aman Yakup bey âbi, şu kız bana iste diyeceksin...

— Ben mi?

— Sen ya!...

— Demem!

— O zaman hatırlatırım ben sana bu sözünü...

İlyas efendi caddelerden bir çalımlı geçti o gün, bir forslu geçti o gün... Boru değil, dünün İlyas'ı, bugün İlyas efendi olmuş çıkmıştı. İlk müldeyi mahallenin bakkalı Sami efendiye verdi... Sami efendi, yapmacık bir saygıyla eğildi İlyas efendinin önünde. Daha önceleri, bu mahalleye nereden geldiği belli olmayan bu delikanlının her öğün ek-mek peynir, ekmek zeytin alışına kızar, daha o gözükür gözükmez eli gram zeytini veya peyniri hazırlardı... Bazan da bir acıma duyardı içinden bu delikanlıya karşı.

— Ee İlyas, pardon İlyas efendi oğlumuz, bundan böyle zeytin ek-mekten kurtuluyorsun, dedi.

İlyas efendi cevap vermedi. Bak-kal bunu evet anlamında düşündü. Fakat İlyas efendi arkasından yine peynir ekmek isteyince, bakkal:

— Sana yarın maaş vermiyecekler mi? diye sordu.

— Ben daha yeni memurum... Me-mur da değil, kâtip, nüfus kâtibi...

— Ha kâtip ha memur, aynı şey canım!

Bakkal o sırada İlyas efendinin pantolonunu gördü:

— Ne oldu o pantolona öyle? dedi.

İlyas, utanarak cevap verdi:

— Mürekkkep döküldü!

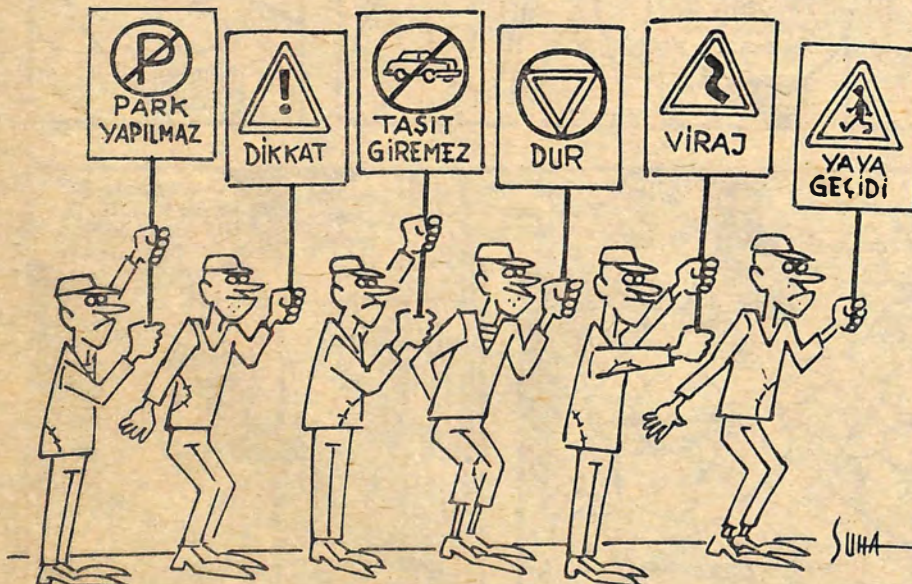
— Ama bir paçası kara, bir paça-sı kahverengi.

— Gider gitmez suya çekeceğim.

— Çıkamaz. Şayet dökülen devlet mürekkibiye çıkamaz. Sen en iyisi buradan bir paket siyah boya al, dök boya-yı bir leğenin içine kaynat, sonra pantolonu batır içine, olsun bitsin...

(Devamı var)

Karayolları işçileri de grev yaptı. — Gazeteler —

Yazısız

MİLLETLER GÜLÜYOR

Dinleyiş

Adam karısına:
— Yarım saattir konuşuyorum, söylediklerimin bir kelimesini anlamısa kellemi keserim! dedi. Dinlemiyorsun nedense...
Kadın uyuşuk uyuşuk cevap verdi:
— Dinliyorum ayol.
— Hayır, dinlemiyorsun Ağzı mı açtım mı esnemeye başlıyorsun.
Bir kere daha gerine gerine esneyen kadın:
— Çok ahıngansın şekerim, dedi. Dinlemesem esner miyim hiç?

Zahmete değmez

Karı-koca yurt dışına çıkıyorlardı. Gümrük memuru:
— Biraz beklemeniz gerekecek, dedi. Madamın üstünü arayacağız.
Adamcağız mahcup, cevap verdi:
— Hayâl kırıklığına uğramanızdan korkarım.
— Neden?
— Bir yıldır evliyiz, yokladığımız yerini bırakmadım ve inanın üstünde hâlâ ilgi çekici bir şey bulamadım!

— Anlaşıldı oğlum, burada karınızın değil gözünüzü doyuracağız!..

Ruh doktorunda

Ruh doktorunun karşısına çıkarak:
— Çok kötü durumdayım doktor, dedi. Değerli resimlerle süslediğim yatak odamın tavanını, yatınca bir türlü göremiyorum!
— Yaa, dedi doktor. Yatarken ışığı söndürüyor musunuz?
— Yanıyor. Ama yine de göremiyorum tavadaki resimleri.
— Ayaktayken nasıl hissediyorsunuz kendinizi?
— Ayaktayken çok iyiyim canım, dedi hasta. Uykum gelinceye kadar hiçbir şeyden şikâyetim yok. Ama uyku basıp da kendimi sırtüstü karyolaya attım mı, bu sefer de tavadaki resimleri görmenin mümkünü yok!

Çare

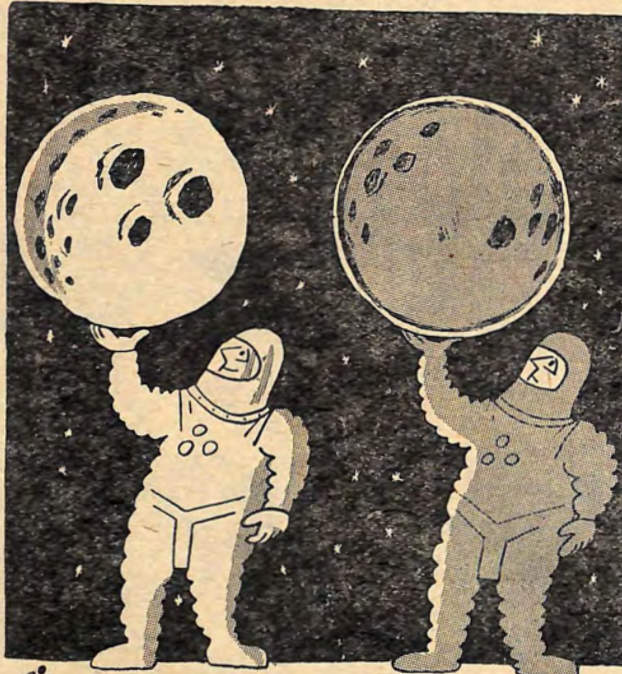
Ormandan fırlayan iki genç kız soluk soluğa bekçi kulübesine daldı. Kızlardan biri:
— Nerelerdesiniz kızım? dedi. Az önce serserinin biri ormanda bize tecavüz etmeye kalkıştı!
— Mütcevaz nerede şimdi?
— Biz çılgınlı basınca kaçtı.
— Bu kötü işte! diye mırıldandı bekçi. Keşke biriniz buraya gelirken, biriniz de onu oyalamak için isteğini yerine getiriverseydiniz!

— Gel, seni yatak odama götürüyüm.
— İstemem... Uykum yok!

İş

Genç, güzel, fakat mübalâğalı makyajı ile karşındakilerde yanlış kanaat uyandıran madam Suzi, iş bulma kurumundan gönderilen hizmetçi ile konuşuyordu. Kıza:
— İyi para veririm, dedi. Fakat karşılık olarak da çok iş isterim.
Düşünceye dalan kız sordu:
— Yatağınız günde kaç defa toplanacak madam?

«Olmak veya olmamak, işte bütün mesele!»

BİR ARADA OLMUYOR

Meksikalı milyoner kadın uğradığı memleketlerin birinde dolaşırken, onbeş yaşlarında fakat göz kamaştırıcı güzellikte bir ayakkabı boyacısı ile karşılaştı. Çocuğun üstü başı perişan, yüzü gözü kir içindeydi. Ayakkabılarını boyatırken sordu:
— Kaç yaşındasın bakayım?
— Onaltı...
— Söyle bakayım, kadınları tanıyor musun?
— Hayır sinyorina.
— Neden? Parasızlıktan mı ilgilenmedin kadınlarla?
— Evet sinyorina.
— Boyacılıktan başka bir işten para kazanmak ister misin?
— Evet sinyorina.

— Gel benimle öyleyse...
Kadın, çocuğu oteldeki odasına götürdü. Banyoya soktu, yıkadı, yatağına aldı. Sevişmeyi öğrettikten sonra:
— Her seferi için bir pezos, dedi. Fazla para kazanmak senin elinde.
Çocuk saymaya başladı:
— Bir pezos! İki pezos! Üç pezos! Çok kolaymış yahu... Dört pezos! Beş pezos! Biraz yorucu ama... Altı pezos! Tıkanyorum! Yedi pezos! Yedinci pezosu hak edeniyeceğiz galiba... Kalbim duracak gibi! Kurtuluş yok, öleceğim! Fakat kazandığım yedi pezos ne olacak? Tüh, biz didine rek kazandık, para başkasına mi-ras kalacak!

Yazısız

Yeri rahat

Uzun bir geziye çıkan kadın, geride bıraktıklarını özledikçe evine telefon edip:
— Annem nasıl, görüyor musun? diye kocasına sorar, her seferinde de:
— Çok iyi... Banyo yapıyor, cevabını alırdı.
Ayrıldığından beş gün sonra dayanamayıp, evi aradı yine. Telefona çıkan kocasına kâhlaşmış sorusunu tekrarladı:
— Annem nasıl?
— İyi, dedi kocası. Banyo yapıyor.
— Canım bu ne biçim banyo yapıp? diye bağırdı kadın. Hiç çıkmaz mı? Banyoyu nerede yapıyor?
İçini çeken adamcağız:
— Oraları bilirsin şekerim, dedi. Hani bir kere gittiğimiz de girememiştik. Köpekbalıkları ile timsahların boğuştuğu bir koy vardı ya?...
— Eee?...
— Geçen pazardan beri hâlâ o koyda yıkılıyor!

Örnek

Küçük kıza ahlâk dersi veren anne:
— Yalan söylemek çok kötü bir şeydir, dedi. Ben senin yaşlarındayken yalan ne olduğunu dahi bilmezdim.
Kızcağız hayran hayran sordu:
— Peki, kaç yaşında yalan söylemeye başladınız?

— Size tecavüz edenin parmak izlerini alalım önce!

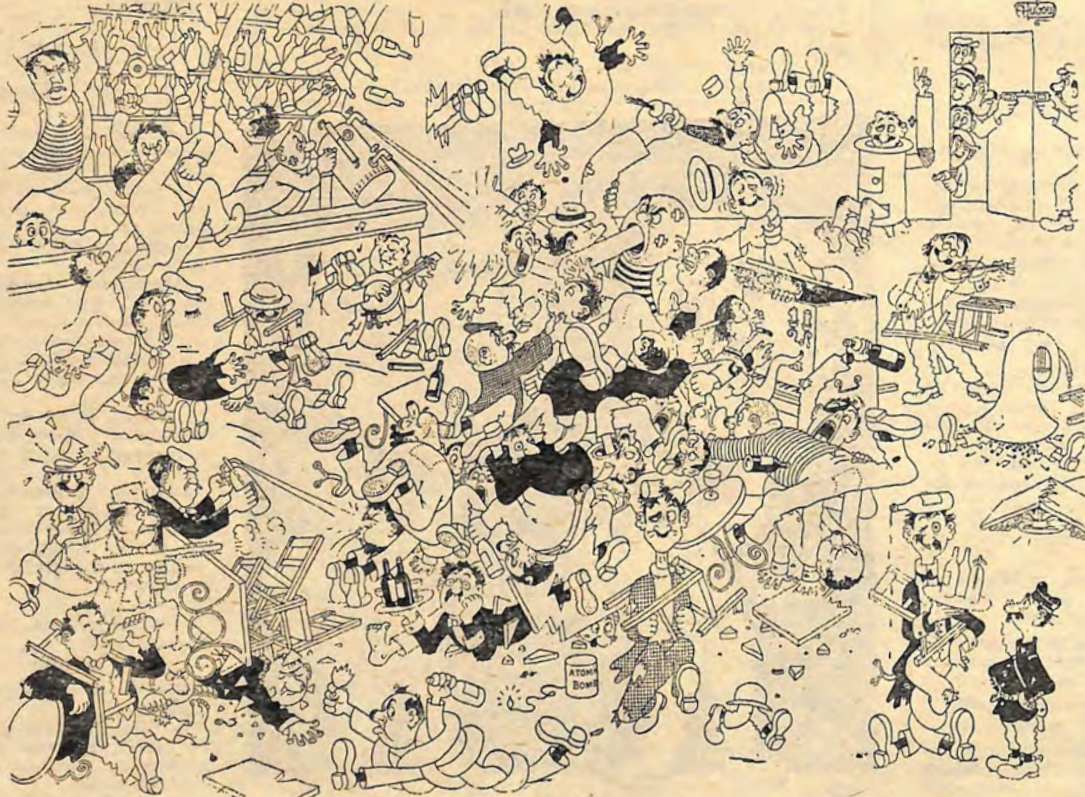

— NASIL, YENİ TERLİKLERİMİ BEĞENDİN Mİ ?..

Dünya Karika- türleri

— KAZAĞI BEN DE BEĞENDİM!
AMA, KOÇAM DAR ŞEYLER GİY-
MEMİ İSTEMİYOR !..

İÇKİ ŞİŞEDE DURDUĞU GİBİ DURMAZ Kİ !..

— ALÖ, ANNECİĞİM ...
YEMEĞE SANA GELİYÖRÜM.

... ÇÜNKÜ

... HIÇ TABAĞIM KALMADI ...

*Size yeni yılın
mutlu haberini
getirdim...*

BU YIL TASARRUF SAHİPLERİNE:

66 APARTMAN DAİRESİ
50 adet 100.000 lira
200 adet 10.000 lira
1000 adet 1.000 lira
ayrıca 16 000 talihliye
çeşitli ve zengin
para ikramiyeleri

**TÜRKİYE
İŞ BANKASI**

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

NOT: Bu yıl dağıtılacak 66 Apartman Dairesinden 40 adedi Ankara'da olup beheri 100.000 lira,
26 adedi de İstanbul'da olup beheri 50.000 liradır

(Yeni Ajans : 125 - 19)

AKHABA

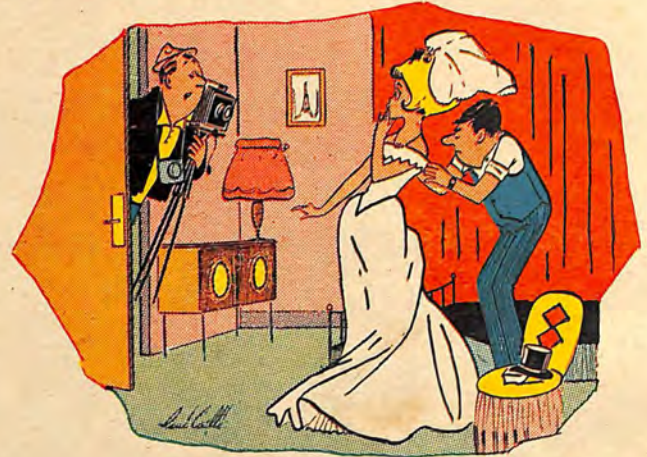
— BAKALIM, BÜTÜN BU HEDİYELERİN
ÜCUNDA NE VAR ?..

— İŞTE, SEVGİLİM ... BEN DE SENİ BÜTÜN KALBİMLE
SEVİYORUM !..

YAZISIZ

— NİKÂH MERASİMİNE YETİŞEMEDİM AMA, PEK DE
GEÇ KALMIŞ SAYILMAM !..

— OOO, BAKSANA !.. HİZMETÇİ, YOKLUĞUMUZU
HİSSETTİRMEMİŞ OĞLUMUZA !..